

ĐƯỜNG VÀO TÌNH SỬ

Những cánh hoa này rắt mỏng manh Ngày mai cho gió cuốn xa cành Và ngày mai nữa em đi dạo Sẽ gặp hồn tôi trên có xanh

ТАС РНАМ

ĐINH HÙNG

ĐÃ XUẤT BẢN

MÊ HỐN CA (Thơ 1954) ĐƯỜNG VÀO TÌNH SỬ (Thơ 1961)

SÉ XUẤT BẢN

TIỀNG CA BỘ LẠC (Tho) LAC LÕI TRẮN GIAN (Kich tho) PHAN-THANH-GIÁN (Kịch thơ) CÁNH TAY HÀO KIỆT (Kich the) TIỀNG CA ĐẦU SÚNG (Hối ký) DA LAN HƯƠNG (Văn suôi) SỨ GIẢ (Tùy bát) VẨN ĐIỆU GIAO TÌNH (Cảo luận)

ĐƯỜNG VÀO TÌNH SỬ

THI PHẨM CỦA ĐỊNH HÙNG

Olíplai Hetary Doc Gia Thu 1961

Chuyển biếc vê,

Thuyên trao song mat ben trang de
Nhưng Dong Chứ la buồn không nói
Nat kida bay dai giác ngư mề

Mươi ngón tay đặng lưa nguyên cầu

Hoải di "Aflon shuyên kiếp về dầu?

Ta zin giữ tron long, trinh bach

Ngường Tong Em như Nư Chúa Sâu

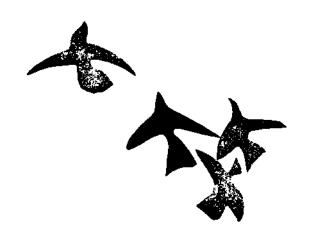
Em với ta Chung một han ky

Hoóa thân vào nat chữ cương si

Chiếm bao Đông gót giữy mã hoặc

Trung giếy bay mư toc ái phi ...

Danh Offing

THƯ VĂN NGHỆ
của
ĐOÀN THÊM
THAY LỜI ĐỂ TỬ

Kính gửi thi-sĩ Định-Hùng,

Ông bạn có cho xem bản thảo tập thơ "Đường Vào Tình Sử " và tôi đã trình bày qua thiên-kiến.

Song ông bạn còn muốn tối ghi rõ ra, đề tiện bề ngắm lại.

Tối thiết nghĩ như thế khác nào phê-bình, mà phê-bình theo tối cần dành cho những nhà văn chuyên-trách nghiên cứu, chớ không phải là công việc của người cũng sáng tác, nhất là khi hai đường lõi làm thơ không giống nhau, rất e nhiều phần chủ-quan bất tiên.

Và chẳng, tôi đã đọc kỹ, ngay trên các trang đánh máy, khuyên tròn, xõ ngang, hay gạch dưới bằng bút chì đỏ xanh đề lưu ý tác-giả, như vậy tưởng đã đủ phận-sự một bạn đọc với tắt cả sự thận-trọng cănthiết để xét một tác-phẩm.

Nhưng ông bạn còn bảo: chính vì thấy đọc kỹ nên mới đòi hỏi, và mặc đầu đã đánh đầu như trên, chỉ có nhận định về chi-tiết, còn thiều về đại-cương toàn-thề; và lại, có chịu viết ra hộ, thì mới cân nhắc cần-thận từng ý, chứ không hời hợt gọi là, như khi nói chuyện qua loa.

Từ chỗi làm sao bây giờ? Thối thì đành hạ bút, với sự dè-dặt của người hằng quan niệm phê-bình như một ngành văn-học rất cao, chố không thể là sự phán-đoán táo-bạo của bắt cứ ai cầm sách đọc. Dù sao, nhìn rõ được đến mức nào, với tư-cách một độcgiả, cũng xin trình bày để tùy ông bạn xét.

Θ

Tôi còn nhớ, khi trao tay cho tôi tập này, Ông bạn viva cười vira bào: «đủy là loại thơ tình, có xem thì xem...» Xem lắm chứ, nhưng vì sao tác-giả đã thời ra câu đó? Ngụ ý, là e ngại rằng tôi coi thơ tình không hợp thời, hoặc không hợp với sở thích của tối hởi vì khi tôi làm thơ, bạn biết tôi thường tránh nói thẳng về tình ái. Ông bạn đã xác nhận, thì tôi phải đính chính.

Lỗi thời, hợp thời? Một văn đề làm nhức óc kẻ sáng tác. Song đối với riêng tối, và như đã có dịp trình bày trên một tạp-chí, hợp thì càng lợi cho tác-giả, không hợp chưa chắc đã hại gì đến giá trị tác-phầm. Nhiều tranh vẽ của Monet, của Cézanne, của Matisse, của Picasso, khi mới trưng ra, đã bị công-chúng và các nhà phê-bình mạt sát đả kích: nhưng cách đó một vài năm hay một vài chục năm, các vị kế trên lại được ca ngợi và họa-phẩm được đầu giá hàng mãy trăm triệu quan mỗi bức. Ngược lại, có nhiều tác-phẩm, tưởng là bị loại bỏ rồi, mà vẫn được các giới trí-thức ưa chuộng, tỉ như kịch của Shakespeare. Vậy Ong bạn không nên băn-khoăn, chúng ta chỉ biết sáng tác bằng tát cả tâm-hồn ta, giá thứ tâm-hòn đó đũ được đào luyện theo nëp bị coi là cũ, thì đổi để-tài hay kỹ-thuật cũng chỉ gượng gạo; và ngược lại, nêu tâm-hồn ta được đào luyện theo các phương-pháp mà có người cho là tân-tiến, thì ý và lời ta muốn có về khác, cũng chẳng thờ dõi ai. Tầm nhả tơ hay ong kéo mật, có biết là hợp thời hay lỗi thời đầu? Tơ và mật, tuy đã có từ mãy ngàn năm nay, nhưng nếu tốt đẹp, vẫn không thiều người ưa.

Còn tình yêu mà Ông bạn ca hát, đầu có lỗi thời? Chất sống của con người, mất làm sao được? Có lẽ Ông bạn ngại vì có người bảo: đương ở giai-đoạn tranh đầu cho cuộc sống còn của dân-tộc và nhân-loại, giữa lúc cần « nói lên » những thắc-mắc và giải quyết những vãn-đê « con người thời-đại » v.v... sao vẫn yêu đương vơ vần và say sưa mộng đẹp? Không bàn cãi vì ngại lạc đê, tôi chỉ nhìn nhận khách-quan một sự hiện-nhiên: hiện nay, vẫn chẳng có tiêu-thuyết nào hay, phim điện-ảnh nào hay, mà không có tình hoặc không có người đẹp. Bỏ tình đi, đuỗi hết người đẹp đi, vô số nhà xuất-bản và các rạp điện-ảnh sẽ đóng cửa: chẳng lẽ cho vỡ nợ cả? Tôi cũng tự hỏi vì sao hôm nào có phim ái-tình ly-kỳ thì hàng ngàn người già trẻ trai gái chen chúc lấy vé, ngay ở những thời-kỳ bom đạn 1942-45.

Vậy tôi thiết nghĩ Ông bạn cứ tùy ý chọn đề-tài, hay đúng hơn cho nhà thơ, thì cứ theo cảm-xúc riêng đưa đầy tới những điệu văn hoà hợp với đời sõng nội-tâm, nếu tình yêu là chất đẹp dõi dào mạnh mẽ nhất của đời sống đó: chẳng lẽ tôi lầm, khi đã theo dõi dòng thơ của Ông bạn chan chứa qua hàng trăm bài, nhất là từ Mê-Hôn-Ca? Tôi vẫn biết hiện nay một số nhà thơ đã tìm nguồn mới, ở cảnh vật nhìn theo những đường lõi mới của nhỡn-quan, hoặc những khu-vực khác của linh-hồn.

trong thẩm tâm u ần, hoặc những xúc động của thời đại, và tôi cũng khóng mong gì hơn là nha thực Viết Nam dân bước đến những miền bao la đó thì thi-tứ của ta mới phong phú như của thi-nhân Âu-Châu. Song chính ở Pháp, tôi thấy khối nhà thơ, tuy đã ngao du ở nhiều non nước lạ, cũng vẫn thiết tha với người đẹp, hoặc chưa diệt được yếu đượng. Trong hai cuốn hợp-tuyền toàn những thơ tình vừa xuất bản năm 1955 "Anthologie de la Poésie amoureuse" của Georges Pillement, có cả những nhớ-nhung thao-thức của Paul Valéry, Paul Claudel hay Marie-Noêl là những thì nhân thiên về triết-lý hoặc tín-ngưỡng cao-siêu, chớ không kề xiết những người như Aragon thất thanh kêu gọi nàng Elsa.

Cho nên tắt cả văn-để ở đây, không phải là cứ làm thơ tình hay không nên làm nữa, nhưng là diễn tả thứ tình chi, với lời lẽ như thế nào, và làm sao rung đồng được, sau khi mặc-khách tao-nhân từ mãy ngàn năm nay đã cho chảy bao nhiều suối mực, tràn bao nhiều lớp sóng nước mắt vì mỹ-nhân và tung ra bốn phương trời bao nhiều lưỡng gió « phong-tình »? Vậy thì tình của ông bạn có những đặc-tính gì? Tới chẳng dám đòi hỏi những sự tấn-kỳ, vì đã yếu thì con người nào chẳng nhớ nhung, thương tiec, sau, ghen, giận, tùi, khóc, cười... Tôi cũng không đám đời hỏi như nhiều bạn khác, rằng thị nhân phải nói hộ bằng lời đẹp hơn của tối, những tình cảm mà tối không diễn tả nổi. Vì tối trọng quyển tự do của mỗi con người, xin đề cho mỗi người sáng tác cảm xúc theo cá tính và hoàn cảnh riêng biệt của người ta trước hết; rồi nếu hợp với tôi, thì càng tốt cho tôi; nhược bằng không nói hộ gì cho tối, thì cũng chẳng sao, cần nhất là họ hãy nói ra cho đẹp những gì của họ đã. Nếu không thế, thì tối sẽ mắc lỗi độc đoán, và kiểu cũng ép buộc người ta phải hợp với tối hay sao?

Nhưng tôi lại xin đặt văn đề nội dung vù văn thế như sau, vì tôi muốn đòi hỏi gắt gao hơn ở một thi nhân có tên tuồi: Thi nhân yếu với ánh sắc chi mang bóng dáng Đinh-Hùng, với lời lẽ gì gợi ra được những ánh sắc đó?

Thường khi đọc thơ tình, cũng như nhiều bạn, tối hay tò mò tự hỏi: người đẹp ở đây là ai, đã có chuyện với tác-giả trong trường hợp nào? Thi-sĩ Lamartine có nàng Elvire. Hugo có Juliette Drouet. Vigny có Marie Dorval là nữ-tài-tử kích-trường đi lại lâu năm... Vậy thì giai-nhân của Đinh-Hùng người ở đầu ta, gặp gỡ bao giờ, hay ít ra tên họ là chi?

Phải chẳng là cổ Tân-Hương mặc áo hoa vẽ bướm, đã khiến thi-nhân tơ tưởng, khiến

Chàng nhặt từng cánh hoa Giữ từng con bướm ép?

Không, đó chỉ là hình ảnh lơ mơ trong đầu óc người thiều-niên đương tuổi bừng xuân, ấp ủ Giấc mộng ban đầu. cũng như bóng ráng phơ phát qua đường với

Cặp má nào phơn phót ánh phù-dung Đầu là lướt mái tóc dài sóng gọn?

(trong bài : KHI MỚI LỚN)

Hay là cô nhỏ ngây thơ Còn trèo cây khế. Vin hái quả xanh bên tường ? Không thể, vì lại thấy em khác trong cảnh Dạ-hội tưng bừng cho say mề chốc lát, để rỗi thi-sĩ thở than

Ta chọn nhầm hoa, lẫn ái-tình

Nếu cứ dò la như vậy thì đọc hết hàng mãy trăm câu cũng chưa tìm ra ai với dung-nhan và tính-tình rõ rệt. Khó lắm, chúng ta có kiến tâm thì cũng chẳng hài lòng, chỉ như Lưu-Thần Nguyễn-Triệu trở lại tìm tiên mà chỉ thäy khói mây nghi ngút.

Tôi đọc nữa và ngắm lại. Thôi phải rồi. Người đẹp của Đinh-Hùng không phải là con nhà họ Trân ở Hà-Nội hay họ Lưu ở Saigon. Đầu phải người cối này? Nàng là Em Huyến-Diệu, là Nữ-Chúa Sầu, là Công-Chúa Si-mê, là Sầu-hoài thương-nữ. nàng

> ... tự ngàn xưa chuyển bước về Thuyển trao sóng mắt dấn trăng đi

Di-nhiên nàng đẹp, nhưng với những dáng vẻ thấp thoáng của con người xứ mộng. Nàng ần hiện biến hóa khôn lường. Có lúc nàng mượn hình cổ sơn-nữ ở «Lâm-tuyên viễn-mộng»

> nép mặt hoa rừng mưa giấc ngủ ngàn thương mái tóc xốa như mây

Có khi, nàng là thiếu-nữ chờ yếu nũng nịu Hồng lên má phấn hoa bừng tỉnh Xuân với em vừa là tóc xanh

Buổi khác; nàng nhập vào mỹ-nhân bên hàng xóm, giờ hiu quanh rung phím đương-cảm ỗi mắt xanh, mày lặng, ánh mi dài người khuê-nữ tóc buồn như suối chảy

Những đếm trăng, khi lòng chàng thao thức, nàng dón dén đến gần bên

Tuyết gọn làn đa bóng nguyệt trôi

Lại có lần như người kiếp trước, nàng lặng lẽ đến trong giác ngủ canh khuya

Em đến mong manh vóc ngọc chìm Tàn canh hồn nhập bóng trăng im

Rồi chán làm có gái nhỏ leo cây khẽ, hoặc có vũ-nữ một đềm vui, hay có Tăn-Hương nào đó, nàng hóa thân ra tắt cả các có em xinh xắn ngày thơ,

Các em đi tha thướt áo màu hoa,

hode:

những nàng như liễu mắt xa xôi,

đề thi-sĩ ngần ngơ say tỉnh.

Chàng đã sống với nàng ra sao? Rãt thiết tha, đầm thắm: lúc kẽ truyện lòng, hay tự tình dưới hoa, lúc gắn chặt lời thể trên gối, hoặc cùng hòa nhịp ân-tình dạ khúc... Chàng kêu gọi xin hãy yêu tôi, say sưa chỉ vì một tiếng em, có bận hòn giận nhau rồi tình lại mới, chàng đã từng được hưởng cảnh ấm cúng, trong buổi xuân ấm hương rừng, ở giờ phút mở lòng đón hyvọng chiều xuân. Nhưng rồi cũng như bao khách si-tình khác, phải chia phối thương nhớ, gặp nhau lần cuối trải qua đêm chóp bề mưa nguồn, bơ vơ trên đường khuya trở bước, dù sao cũng lạc hướng mây Tân (1).

Điều rất đáng chú ý, là tuy họ yêu nhau, chàng thiết tha vốcùng, mà nàng thì ngay trong những giờ phút gắn gúi, xem chừng không đủ đầm thắm để đáp lại mỗi tình sâu xa, sối nỗi, day đứt của chàng.

Chàng đón chờ từng nụ cười, khóc mắt, làn hương trên tóc, một lời êm ái, một hước đi

Chừng nghe qua bóng lá xanh Có chân ai lặng bước nhanh trong sấu

(THỦY MẶC)

⁽I) Những chữ in đứng, lãy ở đầu để các bài.

Chàng băn-khoăn thăm dò từng ý nghĩ, từng rung động của nàng và mỗi khi gần nhau, mong muốn nàng cũng xao xuyên như mình về mọi cảnh mọi sự để hai linh-hồn vào chung một mộng, hai bóng người làm một bóng thôi (Sâm Thương sâu nhạc). Cho nên, chàng phải gạn hỏi rất nhiều:

- Em đã cho lòng thương nhớ chưa Khi chiều strong bạc ánh sao thưa?
- Em có vì thu gieo lệ không?

(LẠNH MỮA ĐÔNG CỮ)

hoặc:

— Em hiểu rằng tôi yêu đến đâu Khi trăng sơ ý xẽ ngang đầu, Hôn đêm chợt thoảng qua làn mắt, Tôi ngầng nhìn em một thoáng mau.

hoặc :

— Em muốn đôi ta mộng chốn nào?
Ước nguyên đã có gác trăng sao...

(ΤỰ ΤΊΝΗ ΟƯỚΙ ΗΟΑ)

Lúc vui cũng hỏi, lúc buồn cũng muốn biết nghĩ sao:

— Em trở vẽ đây để nắng hồng Hön xưa còn đẹp ý xưa không?

(BƯỚM XUÂN)

Thu về em đã gặp thu chưa
 Giải nước trường-giang lạnh mãy bờ?
 (NU CƯỜI THƯƠNG NHỚ)

Nhưng Nàng cứ im lặng, đôi khi nở nụ cười, nhiều lúc ngả bóng mi său, chẳng thấy trả lời một câu, dẫu chàng nặn nỉ hết lời: muốn biết di-nhiên cần nghc nói, và cứ lặng thình thì thông cảm làm sao?

- Nói đi em, từng ý nhỏ mà say
   Từng rạo rực cánh lòng hoa đương mở
- Nói đi em cho từng mảnh sao rơi
   Từng vũ-trụ tắt dân trong lồng ngực

Hay là chẳng lên tiếng, thì ít ra cũng biểu lộ tâm-tình bằng cách khác:

Em hãy cười như thuở mới quen
 Trời xanh trao khóc mắt như thuyên

Em hãy nhìn như thuở mới say
 Màu xuân tô vật năng đôi mày

(HY VONG CHIËU XUÂN)

Van lơn mãi, cũng vậy thôi, anh nhìn em như chiệm ngường một hành-tinh, (Đường vào tình-sử) song Em nhìn lơ đặng biết bao nhiều (Truyện lòng). Kết cục, là anh đau khổ vì không thỏa dạ:

Khát-vọng còn nguyên lửa cháy rừng
(Lời THE TRÊN GỗI)

Trước tình-trạng đó, ai có thể hành động khác thi-nhân, nghĩa là chẳng ôm hận ra đi, mặc dẫu vẫn yếu:

Từ buổi ấy, mê một làn hương quý Tôi ra đi chưa biết sẽ vẽ đầu ?

(GIÁP MẮT PHÙ-DUNG)

Mà có muốn tìm an ủi chốn khác, cũng vô-ích, và chỉ thấy quanh đây toàn xác thịt âu sãu toàn những dáng hoa phai buồn ủ rũ

Vì khát-vọng của nhà thơ đầu phải là nhiêng xác thịt, nhưng là một tâm-hòn bạn, một tâm-hòn vừa chan chứa yếu thương lại vừa cảm thầu được tất cả nổi lòng thi-sĩ với bao nhiều u-hoài mênh mang trước những bóng vang huyến-ảo của tạo-vật, những uần-khúc vui buồn nhớ tiếc từ dĩ-văng thả về con người hiu quạnh trong hiện-tại và âm thầm chờ đợi tương-lai, lạc bước đi tìm lại hanh-phúc của những ngày vui không còn nữa:

Dòng sông bơ vơ tìm đi-văng Thuyên trôi bâng khuâng vẽ tương-lai

(HỘN GIÂN).

Và lời gió cũng run bằng cánh bướm Em không thấy u-hoài như sóng gợn Tự lòng anh rung lại mãy thanh-âm?

(TIENG DUONG-CAM)

Ngày xưa bướm trắng mây vàng Ta sống trong vườn tiên-giới Bây giờ lạc xuống trăn-gian Tôi đi tìm Bồng-lai mới

(LINH-RÖN HOÀL-ĐIỆP)

Nổi cô-đơn trước cuộc đời và vũ-trụ đã giải nghĩa khátvọng yêu đương kia, và được diễn tả qua những điệu văn sau đượm sầu man mác:

> Giữa đểm lòng bống hoang-vu Gối chăn nghe cũng tình cờ quan san

> > (VÀO THU)

Mây bay ánh mắt trăng tà
Nông hương có dại, sương pha áo ngàn
Người đi vào giấc mơ tạn
Ta soi dòng suối đêm tàn tìm nhau
(XUÂN ĂM HƯƠNG RÙNG)

Đêm tàn, núi đồ. ra đi một mình

(HOÀI NIỆM)

Hôn rừng động tiếng nai kêu

Con thuyến độc-mộc trôi theo nỗi buồn

(sóng hỗ ba bề)

Nhịp bước năm cung đàn ảo-tưởng Buông chìm tâm-sự nửa đêm nay

(MỘT TIẾNG EM)

Nhưng tâm-sự đó sao mà tiêu tan được? Thi-sĩ mang theo ở khắp chốn khắp nơi, đi đầu hay lúc nào muốn nghĩ đến chuyện khác, nếu gặp cảnh vật gì rung động hồn thơ, thì hình ảnh yêu đương lại từ mộng-lý bay ra, chập chùng lên cỏ cây non nước: rong thuyên trên hồ, lênh đênh mặt sóng đồng chiêm, ở quê hương hay xa quê hương, bên đường giữa rừng núi, lúc vào thu, hay đêm trăng lạnh... cũng vẫn một thương hai nhớ:

Sông xanh tỏa bóng hàng mi rợp

(SÓNG NƯỚC ĐẶNG CHIỆM)

Nhớ xuân từ độ còn hoa Nhớ em từ độ thướt tha suối thể Xa trời lưu lạc hồn quê Có phai xin để ngày về hãy phai

(MÁI TÓC VIỆN-PHƯƠNG)

Hôm nay có phải là thu Mây năm xưa đã phiêu du trở về Cảm vì em bước chân đi Nước nghiêng mặt ngọc lưu ly phót bùồn (Bài hát mùa thu)

Tốc rừng strong khói chen mây Đôi bờ cây uốn vòng tay bắc cấu Hữu tình áp má bông lau Chơt nghe con sốc trên đầu: mira hoa...

(SÓNG Hỗ BA BÈ)

Sớm biệt quê hương, chiều mê đường viễn-xứ Ta hẹn tình ai cùng theo áng mây đưa

(DU THUYĒN)

Buổi trưa ngừng giữa lòng tối Ái-tình đỏ sắc hoa rơi đầu cành

(THỦY MẶC)

Cũng có lúc tẩm-hồn tạm ngớt gió mưa, bình tính tự xét, thi-nhân nhận ra mình yêu thừa. đi lạc

Có lẽ tình đi lạc mất nhà
Lặng nằm tưởng đến một tên hoa
Ngần ngơ thương mãi vãng trăng lặn
Hoài vọng nghe rung một tiếng gà

(CHÓP BÈ MUA NGUŌN)

Nên chàng biết không còn hy vọng gì nữa, đành muốn năm lẻ bóng, và tưởng sẽ nguồi dẫn hoặc gửi thân vào cõi hư không :

> Anh bơ vơ đi trên đường thiên-cỗ Lạnh tâm tư, mờ tỏ ánh tinh-cầu

> > (CUNG ĐÀN TƯỚNG NIỆM)

Tối lánh trăn-ai đi rất xa Bâng khuẩng sao lặn, ánh trăng tà Ngày mai hứa họn bừng hương cỏ Tôi sẽ say nằm ngủ dưới hoa

(MÓT TIẾNG EM)

Nhưng khách si-tình còn nặng nợ với giai-nhân, nên tuy lòng tực nhủ lòng, mà vẫn thiết tha kêu gọi, không phải đề van lơn cho riêng mình, nhưng tin rằng tình yêu của mình rất cần-thiết cho tất cả những ai là hiện-thân của sắc Đẹp muốn đời muốn về, tì thi-nhân sinh ra đời đề ca tung Đẹp của Hóa-Công, hoặc dùng thơ mà điểm tổ Đẹp đó:

- Xin hãy yêu tôi, những lòng thiếu-nữ
   Tôi chép thơ ca tụng miệng hoa cười
- Tôi không yêu sao có má em hồng?
  Tôi không buồn sao có mắt em trong?
  Tôi không mộng sao có lòng em đẹp?
- Yêu tôi với, tôi làm thơ ân ái Đề yêu người và cũng đề người yêu Đề các em qua từng bước diễm kiểu Trong cảnh nước non tình tôi xếp đặt

(XIN HÃY YẾU TÔI)

Như thế, nghĩa là thi-sĩ vẫn yêu, không phải là yêu một người, nhưng yêu đời, yêu sắc đẹp. Cứ như thế mãi, hoa vẫn nở vẫn tàn, nước vẫn chảy, sông núi vẫn im lìm, giai-nhân vẫn lặng tiếng, nhưng Đinh-Hùng vẫn yêu như đã yêu từ muôn kiếp trước rõi hóa thân vào nét chữ cuồng-si...

⊞

Chẳng biết sau khi nhận xét như trên, tôi đã thấu đáo hồn thơ của Ông bạn chưa? Dù sao, tôi đã hết lòng tìm hiểu được phần nào xin trình bày ra phần ấy.

Chắc Ông bạn còn muốn biết ý-kiến tôi về lời thơ.

Như tối thường thưa chuyện với Ông bạn, thiết nghĩ lời thơ phải tùy tứ thơ, chất thơ, là phần cố-yếu. Đã là thơ tình yếu, thì không cản gọt rũa như khi khách-quan tả cảnh, hoặc dùng những chữ mới lạ như khi muốn gợi những thắc-mắc hoang-mang, nhưng trái lại, lời phải thốt ra từ đáy lòng, càng sát bao nhiều càng hay bãy nhiều, thành-thực của ý hiện ra bình dị của lời.

Về điểm đó, tối nhận thấy Ông bạn đã thành công ở nhiều bài nhiều đoan, và những câu mà tôi đã trích ra, không những có tính-cách dẫn chứng về nội-dung, còn bộc lộ được tình-cảm, có khi với âm-hưởng hồn-nhiên của lời ca-dao thôn-dã, nhưng luôn luôn có giọng đơn-sơ thân-mật của câu tâm-sự hai người. Kề ra thì còn nhiều câu nhiều đoạn khác nữa, dễ khiến cho độc-giả nhập-tâm: chính tôi đã thuộc những câu như

Tôi hết thơ hoa, mộng bướm rồi Bây giờ lòng kề truyện lòng thôi Tả tình như vậy, tả cảnh cũng có một đặc sắc: cảnh ngắm qua tình, tình hợp với cảnh, hay chỉ mượn cảnh ca tình? không thể phần biệt rõ, nhưng chính vì thể mà cảnh không bao giờ khô khan, lúc nào cũng đượm vui buồn, nghĩa là cảnh có hồn vậy

... Còn nhớ tới bây giờ Những buổi trưa hè, tiếng võng xưa Câu chuyện đêm trường bên giếng nước Tiếng buồn, ai hát giọng đò đưa?

(LẠC HƯỚNG MÂY TÂN)

Nhưng đơn giản không phải là thiều thi vị, và những thiảnh gợi ra bằng vài nét, nhiều khi thấp thoáng như bóng vang hay những cảm giác êm dịu vì ngả vẽ cầu, và được buông theo những văn điệu nhệ nhàng:

Em về rũ tóc mưa sa Năm canh chuốt ngón tỳ-bà khói sương

(VÀO THU)

Lá xanh che khuất đường trưa Bóng thêu hoa nắng, lưa thừa điểm vùng

(THỦY MẶC)

Bống nghe lạc trận mưa ngàn đồ Cả một mùa thu đã quá giang

(SÓNG NƯỚC ĐỒNG CHIỆM)

Song theo tôi, đó chỉ là những vẻ đẹp rũt thường gặp ở một nhà thư đã nhiều năm tên tuổi.

Kính bút

Saigon, ngày 25-12-1960

ĐOÀN THÊM

ĐƯỜNG VÀO TÌNH SỬ

Khi tốc mùa xuân buông dài trước cửa, Khi năng chiêm bao khế chớp hàng mi, Khi những con thuyền chở mộng ra đí, Giấc mộng phiêu lưu như bãy hải điều, Kỷ niệm trở về, năm tay nhau hiền dịu, Ngón tay thơm vàng phần bướm đa tinh, Anh sẽ tim em như tìm một hành tinh, Mặc trái đất sắp tạn vào mộng ảo.

Trên đường ta đi,
Những đóa hoa nở mặt trời xích đạo,
Những làn hương mang giông tố bình sa,
Những sắc cấu võng nghiêng cánh chim sa,
Và dí văng ngủ trong hồ cầm thạch
Của đôi mắt sáng màu trăng mặc khách,
Thời gian qua trên một nét mi dài.
Núi mùa thu buồn gọn sóng đôi vai,
Dòng sông lạ trôi sâu vào tâm sự.

Chúng ta đến nghe nỗi sãu tinh tú : Những ngôi sao buồn suốt một chu kỳ, Những đám tinh vận sắp sửa chia ly, Và sao rụng biếc đôi tay cầu nguyệu. Ôi cặp mắt sáng trăng xưa hò hẹn, Có nghìn năm quá khứ tiến nhau đi. Anh vịn tay số kiếp dán em vẽ, Nhìn lửa cháy những lâu đải mặt biễn.

Phơi phới thuyền ta vượt bến, Từ đêm hồng thủy ra đi. Lòng ta dao cắt Chia đôi Biên thùy, Dòng máu kinh hoàng chợt tỉnh cơn mê.

Chúng ta đi vào là hoa Tình Sử,
Hơi thở em hòa sương khói Đường thi.
Anh đọc cho em những dòng cổ tự
Ai Cập và Cổ La Hy.
Anh viết cho em bài thơ nho nhỏ
Bài thơ xanh ánh mắt hẹn tình cờ.
Có những chữ Hoa yếu điệu,
Không phải đại danh từ.
Nét uốn đơn sơ
Lưng mềm óng ả
Những chữ hoa không thêu phù hiệu,
Những chữ hoa không biết phất cờ.
Một bài thơ
Có tiếng thở dài đôi hồn tình tự,

Văn điều diu nhau đi trong giác mơ, Sông núi trập trùng lượn theo nét chữ, Những chữ thương yêu, Những chữ đơi chò, Dep như Dáng em e lè chiều xưa.

Anh sẽ tìm em, chiều nào tân thế Khi những său thương cất cánh xa bay. Khi những giân hòn, khi những mê say, Khi tất cả hiện nguyên hình ảo mộng : Giọt lệ hoa niên, cung đàn hoài vọng, Và những hương thơm tình ái trao duyên. Những không gian thăm thẳm mắt u huyện, Những vat áo bộng trở màu sông biền. Chúng ta đến, mùa xuân thay sắc diện, Chúng ta đi, mùa ha vut phai nhòa, Gương mặt mùa thu phút chốc phôi pha, Ta dừng gót, chọt mùa động tàn phế.

Em hát mong manh bài ca Tuổi Trẻ, Bướm bay đầy một âm giai. Khúc nhac lang thang như hồn Do Thái, Đai dương còn sóng gọi tên ai? Vời với tiếng em lướt qua Hồng hải, Tiếng hát nhân ngư tuyết vong than dài.

Chúng ta thở những hơi nồng nhiệt đới, Nghe mùa xuân này lộc rọn trên vai. Có những giác mơ lên vào quá khứ, Có những chiêm bao đi vẽ tương lai. Anh gặp em anh từ thủa nào?

Mênh mang sóng mắt
Ngờ biên dàu.

Núi non nhìn ta vừa nghiêng đầu
Hình như hội ngộ

Từ ngàn thâu.

Ta tỉnh hay mơ? Chiếu nay trăng khép Hàng mi sãu

Hay tà dương thu

Mura roi mau?

Em ơi! Vệt năng phủ kiểu nốn mình ô thước, Ta, suốt đời ngư phủ,
Thả con thuyên trên mái tóc em buồn lênh đênh. Đi chao dĩ văng! Dĩ Văng thần linh!
Một phút, một giây, nhìn ta ngàn kiếp!
Thăm gọi có hoa sang tự tình.
Lời nói bằng khuâng, bàn tay duyên nghiệp.
Anh nhìn em như chiêm ngưỡng một hành tinh.

TRUYỆN LÒNG

Em đến thăm tôi, nắng đã chiều Hai lòng nghe rõ ý dìu hiu. Vàng thu sắp sửa làm thương nhớ, Lời nói ai trầm đến tích liệu?

Tôi hết thơ hoa, mông bướm rồi, Bây giờ lòng kề truyên lòng thôi. Bởi em mơ dáng său đôi chút, Tôi mới bảng khuâng ngỏ mãy lời.

Em cũng im nghe câu chuyên lòng, Mắt buồn qua một thoáng mây trong. Nghe tôi gợi ý vào thân mẽn, Em nghĩ làm sao đề má hồng?

Tôi kề truyên vàng êm ái xưa, Có lời chân thực, có lời thơ, Ý đem bát ngát hồn non nước Đặt giữa tòng thương — Em hiều chưa?

Tâm sự mong manh nói ít nhiều, Em nhìn, lo đãng biết bao nhiều! Chiều thu, nắng động hàng mi biếc, Tôi nghĩ trong lòng: Em cũng yêu...

HUONG

Hai người có buổi bảng khuâng quá Kẽ truyện mưa xuân với năng hè. Chắc hẳn đòi lòng lơ đãng cả, Vì chưng cùng nói chẳng cùng nghe.

Tôi nhìn cặp mất trong xanh ấy Đề thấy hồn tôi trong mất xanh. Thuyền mộng lênh đênh vào xứ lạ, Chèo đưa nét nhạc lượn mong manh.

Ói ! nếu đời ta ngừng bước lại, Một giờ, một buổi, một mùa thu ! Lông tôi hóa bướm tình si mất Cánh mỏng u hoài là giãc mơ.

Tôi nghe em nói bằng im lặng, Bằng dáng nghiêng nghiêng động nét mày; Bằng cả mênh mang chiếu lắng đọng, Nụ cười em gửi gió thu bay. Tốc quyện mây choàng vai mộng nhỏ, Chim chim hơi năng, bước thu đi. Hồn như khói tỏa say tả lụa, Chọt tỉnh, còn như truyện ngủ mê.

Thoảng cánh hoa rơi, nhòa giấc mộng, Giật mình, tay nắm ngại rời tay. Lên trong nếp áo, mùi hương then, Nắng sưởi bàn chân, gót chuyền mây.

Vai ngả gần vai bát ngát trời, Rừng thương, núi nhớ lầu vành môi. Mùa thu lọt giữa vòng tay khép, Bố ngỡ nhìn nhau trọn cuộc đời.

TỰ TÌNH DƯỚI HOA

Chưa gặp em, tôi vẫn nghĩ rằng: Có nàng thiếu nữ đẹp như trăng, Mắt xanh là bóng dừa hoang dại, Thăm thẳm nhìn tôi, không nối năng.

Bài thơ hạnh ngộ đã trao tay. Ôi mộng nào hơn giấc mộng này? Mùi phần em thơm mùa hạ cũ, Nửa như hoài vọng, nửa như say.

Em đến như mây, chẳng đợi kỳ, Hương ngàn gió núi động hàng mi. Tâm tư khép mở đôi tả áo, Hò họn lâu rỗi — Em nói đi.

Em muốn đôi ta mộng chốn nào? Ước nguyên đã có gác trăng sao. Truyện tâm tình: dưới hoa thiên lý, Còn lõi bảng khuâng: Ngõ trúc đào. Em chẳng tìm đầu cũng sắn thơ, Nắng trong hoa, với giá bên hồ Dành riêng em đấy. Khi tình tự, Ta sẽ đi về những cảnh xưa.

Rồi buổi ưu sấu, em với tôi Nhin nhau cũng đủ lãng quên đời. Vai kẽ một mái thơ phong nguyệt, Hạnh phúc xa xa mìm miệng cười.

ÂN TÌNH DẠ KHÚC

Đêm thần ái có muôn hoa hồng nở, Em tới đây tính tư một đôi lời. Hồn phong hương trầm tuổi mộng hai mươi, Ta nói khể đủ hai lòng nghe rõ. Tình chẳng xa xôi mà lời giặng gió Đến làm chi thêm nhạt giấc mở này? Nói đi em, từng ý nhỏ mà say, Từng rạo rực cánh lòng hoa đang mở. Từng xao động vô cùng trong nhịp thở, Từng mê ly qua một thoáng mội cười. Cả rạt rào thương nhớ đấy, em ơi! Cả thao thức mạch đời trong tiếng nhẹ. Ôi bát ngất trái tim hồng nhỏ bé Nghe làm sao ân ái điệu rung trời? Nói đi em, cho từng mảnh sao rơi, Từng vũ trụ tắt dẫn trong lồng ngực.

Xin hãy đề cả mình em thôn thức Trên tay này mở sắn đón thân hoa. Gió ân cần trộn lẫn tóc hai ta, Gió đầm thắm giúp đôi hồn phơ phất. Anh say ngất tình em trong khóc mắt Say bương thầm trên mái tốc tơ nhưng. Cặp môi em, xuân thắm nót hoa rừng. Anh mê uống nhụy thơm tròn vị ngọt.

Nói đi cm. lời tự tinh thánh thót. Hẹn ngàn năm trong một phút êm đềm. Lời tự tính, em hãy nói đi em, Lời tình tự cũng là lời bố ngữ. Đềm thân ái có mườn họn hồng nở. Phần hương bay phơi phối báo đuyên lành.

The an tinh, and chuốt lụa mong manh.

MỘT TIỀNG EM

Từ giá hoàng hôn trong mắt em, Tôi đi tìm những phố không đèn. Gió mùa thu sớm bao đư vị Của chút hương thầm kia mới quen.

Cùng bóng hàng cây gặp giữa đường, Ẩn cần tôi đến ngỏ tình thương. Bao nhiều hoài bão, bao hy vọng, Nói hết cho lòng nhẹ mõi wrong.

Rồi đây, trên những lõi đi này, Ta sẽ cùng ai tay nắm tay... Nhịp bước năm cung đàn ảo tưởng Buông chìm tâm sự nửa đêm nay.

Từng bước trôi cùng trăng viễn khơi, Thâu đêm, chưa hiều miệng ai cười. Nụ cười gửi tự thiên thu lại, Tiền kiếp nào xưa, em hê môi? Di văng nào xanh như mắt em? Chao ôi! Màw tốc rợn từng đêm! Hàng mi khuê các chìm sương phủ Vời với ngàn sao nhat đáng xiệm.

Ký niệm thơm từ năm ngón tay, Trang lên từ nét gọn đôi mày. Bóng hoa huyển ảo nghiêng văng trán. Chira ngắt ân tinh, hương đã bay.

Song biện nào nghệ thấu nổi niệm? Sóng đầu còn khóc mát thâm nghiệm? Long vi! hoài vong bao giờ nói Than thâm trùng dương một tiếng « cm »?

Mhe bước chiếm bao, tường lạc đường, Rieng rieng mái phần bằng nghi thương, Sweeng dom ent do mong munh lê. são rung lois vao the da lurence.

do a w EH GAR STREET $i/g \sim sas$ ham near alcoreding.

KHI LÒNG ĐẦY HƯƠNG

Gần gũi nhau rồi, Xin em cùng vui. Thu may áo cưới Tặng em và tôi; Áo dệt tơ trời, Thêu toàn nắng mới, Thơ bay nu cười.

Mấy ngày có hoa, Rước em sang nhà. Bướm vàng đưa lối, Bốn bề chim ca.

Bên này là Thu, Bên ấy là Thơ, Tôi ra đón gió, Xin em bấy chờ...

Gió ở bên nào? Gió nhủ làm sao? Em ra cửa nhỏ Trông nắng hoa đào. Rước em sang nhà, Trời thu bao la, Mùa thu niên thiếu Có năng thướt tha, Và mây yếu điệu Làm dáng xa xa.

Năng cười nữa miệng, Năng cũng đồng tình. Ôi phút thần linh! Ngày đi không tiếng. Và tôi cầu nguyện, Cho hồn thu xanh.

Mộng xẽ hoàng hôn, Xin em ngôi lại.
Mười ngón tay thon Mở trang thần thoại Bát ngát linh hồn.
Chiều thu tân hôn
Lừng hương nhiệt đới,
Một nét môi son
Tím màu hoa dai.

Chiều nhẹ chiêm bao Ngập ngừng áo mỏng,

Có trăng hoài vọng Cùng mây tiêu dao, Có một vì sao Ghé vào giấc mộng. Tóc em gió lộng Bay hương ngọt ngào.

Gió lạc theo mây
Và mây theo gió,
Ôi bóng đêm say
Thom từng hơi thở,
Từng hơi thở dài.
Em hối! nghiêng vai,
Ngả đầu chút nữa,
Xát vành tóc mai,
Kế đôi lòng nhỏ,
Đôi lòng cùng bay...

Hương thầm phơ phất Trên ngón tay ai? Một thoáng u hoài Não nùng khóc mắt. Hoa cau ngây ngất Cười trắng đêm dài, Mộng xốa trên vai Là mùi thiên lý. Linh hön hoa huê

Còn ở trần ai. Tâm sự hoa nhài Xin đừng e lệ.

Bông hồng phong nhụy Mơ suốt cánh trường. Bông dạ lan hương Hiện hình tuyệt thế. Hoa ngâu thủy mị, Hoa mộc hiền lương, Ngọc lan thanh quý Ngủ mê đầu tường.

Tàn đêm trăng xẽ,
Nâng tà áo sương,
Thấy hoa đấy lệ
Và lòng đãy hương.
— Hởi em mẽn thương!
Có nghe trời bề
Tương tư dặm trường?
Hoa có mênh mang
Nối lời ước thệ
Trọn mùa yêu đương.

NU CƯỜI THƯƠNG NHỚ

Thu vẽ, em đã gặp thu chưa? Giải nước trường giang lạnh mãy bờ? Thoảng bóng hoa buồn in lõi cũ, Đặm đường mơ tưởng bước em xưa.

Tôi mải tìm thu mãy bữa nay, Mới nên sấu mộng, nhớ nhung này. Tưởng trong thao thức, lòng giãng gió Đều nói cùng em : Yêu lầm thay!

Từ trái đối xanh, xanh mãi đầu Trở về đồng nội ngát ưu sầu, Hương thơm ngây ngất, hồn hoa cỏ Hằng viễn hoài em xa cách lâu.

Mảng nhớ mong em, rừng đã vàng, Dáng chiều giục giã cửa đài trang. Cảm thương nhan sắc, mờ thu thủy, Pho phất trùng dương khói ải quan.

Nước buồn cũng bởi mắt cm xanh, Hồ biến rưng rưng biếc mấy thành? Em tự phương trời, thu gởi lại Nụ cười thương nhớ, nét đan thanh.

SÓNG NƯỚC ĐỔNG CHIỆM

Loang loáng thuyền khơi vệt nắng chìm, Trùng dương vẽ bạc khắp đồng chiếm. Một rừng nhiệt đới in lòng nước, Tay với trời xanh, đụng cánh chim.

Trời nước kẽ vai lả lướt buồn, Từng cù lao nhỏ nép sơn thôn. Em đi, dãy núi nhìn ngày ngất, Đá cũng tình si nhớ gót son,

Chưa khuất đầu non đã cổ nhân, Người ôi! cho núi chuyển theo gần. Vũng trăng mười bầy rưng rưng nhớ, Con nước đầy vơi lệ thủy ngân.

Em vượt Bồng-Sơn đến Tuyết-Sơn. Đà Giang nghiêng nửa khéc thu huồn. Sóng xanh tỏa hông hàng mì rợp. Con mắt trao về nèo viên thôn. Tình đến bên người, núi chắn ngang, Tà dương mái tóc ngút mây vàng. Bồng nghe lạc trận mưa ngàn đồ, Cả một mùa thu đã quá giang.

Sóng tóc rừng mưa gọn trập trùng, Nghẹn ngào từng tiếng nấc thu không. Sương pha áo mỏng gãy non bạc, Chiều lặng soi gương, xót má hồng.

Chiều lại chiều mưa, nước ngập đồng, Mộng vàng hoa mướp rụng ven sông. Đợi em từ mấy phương bèo rạt, Mưa lot chiêm bao, tóc rõi bồng.

Giấc mộng đêm nào cũng gió mưa, Gối chặn như hải đảo vô bờ. Sóng dâng bốn vách său nghiêng bóng, Thoáng ngọn đèn trôi ánh mắt xưa.

Vọng tiếng chim đém, múi nhớ rừng, Đồng chiếm nghe cũng thủy triều đẳng. Đài thương mặt nước mênh mang gió, Lòng bỗng trùi ra biễn mấy trùng.

BÀI HÁT MÙA THU

Hôm nay có phải là thu? Mây năm xưa đã phiêu du trở vẽ. Cảm vì em bước chân đi, Nước nghiêng mặt ngọc lưu ly phát buồn. Ai về xa mái có thôn, Một mình trông khói hoàng hòn nhớ nhà? Ngày em mới bước chân ra. Tuy rằng cách mặt, lòng ta chita său. Năng trôi vàng chầy về đầu? Hôm nay mới thực bắt đầu vào thu. Chiều xanh trắng bóng mây xưa, Mây năm xưa đã phiêu du trở về. Rung lòng dưới bước em đi, Lá vàng lại gọi phân ly mất rối! Trời hồng, chắc má em tươi, Nước trong, chắc miệng em cười thêm xinh. Em đi hoài cảm một mình. Hai lòng riêng để mỗi tình có đơn. Hôm nov tưởng mắt em buồn : Đã trông thấp thường ngọn còn, bóng strong. Lanh lung chang, sió tha hweing? Em về bên ấy, at thương em cũng?

CHỚP BĖ MƯA NGUỒN

Có kẻ nghe mưa, trạnh mối sầu, Vất tay chờ mộng suốt đêm thâu. Gió từ sông lại, mưa từ biên, Không biết người yêu nay ở đâu?

Tôi ngủ bảng khuâng một gối buồn, Giường lênh đênh nỗi giữa băng sơn. Xoay mình, giận mảnh chăn hờ hững, Tuyết phủ, sương dâng một nửa hồn.

Người ta xa lánh cả tôi rồi! Trở gối, nghe hồn động biến khơi, Xa bạn, xa lòng, xa mắt đẹp, Gió mưa dòng tóc đắng vành môi.

Dí vấng dầm mưa lén bước về, Áo trùng, mây tỏa, mặt sấu che. Run tay ấp nửa bàn chân lạnh, Thương những con đường mưa cuốn đi.

Ció táp ba canh mông thở dài, Lùa mây bên gối, suối bèn vai. Có đơn, tay níu trời khung cửa, Đèn phố nhòa trong nước mắt ai?

Lác đác trong mẽ rung tiếng đàn. Hồn ai khóc rơn bốn giây oan? Gốt chân thủa ấy vào mưa gió, Còn thoảng hơi sương đậu cánh màn.

Có lẽ Tình đi lạc mất nhà, Lặng nằm tưởng đến một tên hoa. Ngần ngơ thương mãi văng trăng lặn, Hoài vọng nghe rung một tiếng gà.

Ai đến đây buồn chơi với ta? Ngon đèn tâm sự thấp trong nhà. Trời gần mái ngói hay xa nhi? Truyên nở ân tình, đềm nở hoa.

VÀO THU

Giữa đểm lòng bồng hoang vu,

Gối chăn nghe cũng tình cờ quan san.

Bước thu chiếng sớm lia ngàn,

Nhớ giây nguyệt lạnh, cung đần thương hoa.

Em về rũ tóc mưa sa,

Năm canh chuốt ngón tỷ bà khói sương.

Rời lay nhịp phách đoạn trường,

Hồn đêm nay thãm mùi hương năm nào?

Sẫu che nửa mặt chiếm bao,

Dòng mưa, thu lệ chim vào phần son.

Nét mày cong vút núi non,

Mông mênh xiêm trắng linh hồn vào thu.

ÀM CÚNG

Mưa bay! Mưa bay! Bão tấp suốt ngày. Ta buồn, ta lạnh, Ta nhớ ai đây? Ngoài trời sương bạc, Gió lùa cành cây, Cửa phòng ta khép, Quạnh hiu trong này.

Tôi chờ giấc mộng, Tôi chẳng chờ em, Thi em chợt đến, Tiếng chân ngoài thêm...

Mưa bay ! Mưa bay ! Một hòm trời bão, Em đến chơi đây, Nước đãm vạt áo, Lạnh lùng lắm thay !

Em vào cùng gió, Em đến cùng mưa. Chiều tối bao giờ?

Bóng vào cửa số, Lòng em đề ngỏ, Lọt câu hững hờ.

Em bớt lạnh chưa?
Lòng tôi kẽ đó:
Một ngọn đèn đỏ,
Đôi lòng đêm xưa.
Em ngôi em nhớ,
Tôi ngôi tôi mơ:
Một đời nho nhỏ,
Một phòng xinh xinh,
Cảnh trời mưa gió,
Và hai chúng minh...

Mưa bay! Mưa bay! Ẩm cúng trong này. Một hôm trời bão, Em vào chơi đây.

GIÁP MẶT PHÙ DUNG

Trong im long, tôi rùng mình nín thở, Cầm tay em, nâng từng ngón tay hoa. Tình yêu tràn trong thớ thịt, làn da, Tình yêu rọn tự đầu mày, chân tốc. Thoáng nét strong, nu cười in khuôn ngọc. Em bảng khuẩng hệ nửa cặp môi hồng, Mắt nhấm nghiên, và sóng ngượ rung rung, Hơi thở ãm não nùng hương phần dại. Mặt giáp mặt đề hai lòng tê tái, Tôi điện rõ uống hết vị hoài nghi Trên môi em - Hai dòng lê đấm đìa, Hai ngươ ép tới vô cũng đau đớn. Tôi e ngại từ nét mi sắu gợn, Tôi xót thương từ sơi tốc thơm nồng. Em là người như một cánh hoa rung, Tôi khăng khit — ôi cối đời tiêu tán!

Khi tỉnh lại, tròng thấy trời sán lạn, Con đường đi bừng nở ánh muôn hồng. Em tuyệt trần đã mở lõi thiên cung. Tôi sửng sốt hái nu tình phong nhụy. Từ buổi ấy, mê một làn hương quý, Tôi ra đi, chưa biết sẽ về đâu? Thấy quanh đây toàn xác thịt áu său, Toàn những dáng hoa phai buồn ủ rũ.

Ôi hương sắc một thân hình nương tử! Cặp mắt thu và đôi má mùa xuân. Ôi áng thiên hương một buổi yêu gần!

XIN HÃY YÊU TÔI

Xin hãy yêu tôi, những lỏng thiến nữ! Tôi chép thơ ca tung miệng hoa cười. Ôi những nàng như liễu, mắt xa xói! Yêu tôi nhệ, tôi vốn người mê đắm! Xin hấy yêu tôi, những lòng hoa thắm! Xuân đã hồng, thu biếc, tôi làm thơ. Cửa phòng tôi giãng lưới nhện mong chờ-Buồn phơ phất mới trông chiều, ngóng gió.

Tôi vẫn ở một phòng sấu bệ nhỏ, Riêng một đèn, một gối, một tình yêu. Đời của tôi là gião mộng ban chiều. Tôi lấy bút vẽ con đường vũ trụ.

Em có má hồng đạo lòng qua đó. Bởi vô tình không biết đấy mà thôi: Trời của tối mà Thụ cũng của tối, Đề em tới em làm người khách lạ. Miêng kia xinh sao tình lo đăng quá! Tôi không vêu sao có má em hồng? Tôi không buồn sao có mắt em trong? Tôi không mông sao có lòng em đep? Nay đến trước xin yêu, hồn khép nép, Tự trời xanh rơi xuống để gần em. Một tờ hoa đính ước gởi thơ kèm, Si tình thế vậy mà hiu quạnh mãi! Yêu tôi với! tôi làm thơ ân ái Để yêu người và cũng để người yêu. Để các em qua từng bước diễm kiểu Trong cảnh nước non tình tôi xếp đặt.

Ngày hôm nay cánh bướm vàng phơ phất, Các em đi tha thướt, áo màu hoa. Đời đua vui, tôi buồn ở trong nhà, Tình chép mãi, thơ sầu như châu lệ.

Các em dịu dàng sao tàn nhấn thế?

Mà lòng tối hoài vọng cứ đa tình!

Hãy yêu tối vì tối biết em xinh,

Tổi biết khóc đề cho Tình cảm động.

Hãy yêu tối vì tối làm nên mộng,

Hãy yêu tối vì tôi dệt nên trời.

Em đi trong trời mộng đó, em ơi!

Theo áo nhẹ, bay cao hồn vũ trụ.

Xin hãy yêu tối, những lòng thiếu nữ!

Một hôm nay Tình ghé bẽn Thu Hồng,

Tổi khỗ rồi, em có thấy yêu không?

TẨN HƯƠNG

Có chẳng mang lòng thương Đi dạo muôn con đường, Một hòm dừng trước mộng, Yêu nàng tên Tần-Hương (1).

Nàng nhìn như ý sớm, Nàng cười như tình xưa. Áo nàng: hoa vẽ bướm Đẹp cả giấc châng mơ.

Và đềm đềm chẳng gọi:
Tần-Hương! Ôi Tần-Hương!
Và ngày ngày chẳng nói
Chuyện yêu cùng chuyện thương.

Chùng đi ngoài hiên mưa, Cô nàng ngôi trong cửa. Tóc liễu buồn phất phơ, Miệng hoa cười một nửa.

Đài gương không e lệ Giữn kinh thành ngựa xe. Cô Tăn-Hương thủy mị Không nấp bóng màn the.

Đây chỉ là một cái tên trong thơ, không chỉ định riệng ai ngoài cuộc đời thực tại.

— Tần-Hương! Ói Tần-Hương! Tên nàng như hoa đẹp. Chàng là bướm tơ vương Nên chàng là Hoài-Điệp...

Vâng, chàng làm thơ bướm, Nàng nhẹ lòng như hoa. Chỉ chút tình hôm sớm, Chỉ nu cười thoáng qua.

Xuân nào như xuân mới? Hương nào như hương xưa? Lông chàng không có tuổi, Duyên chàng se tình cờ.

Chàng nhặt từng cánh hoa, Giữ từng con bướm ép. Mùa xuân chàng không già, Mùa thơ chàng văn đẹp.

Gặp nhau rõi mền thương, Tôi không buồn, không nghĩ. — Có anh chàng thì sĩ Tương tư cô Tần-Hương...

DUYÊN PHƯỢNG HOA

Một độ tới ngời thương khóc hoa Cửa chiều hiu hát nắng xuân tà. Nhớ người năm ngoái, năm xưa mãi, Nhớ nụ cười xuân thấp thoáng qua.

Lòng gửi sấu theo mây gió bay, Trông thời gian, đề bóng hao gầy. Trải bao đêm biếc tàn sao lệ, Trời kết duyên đào: Em tới đây.

Tối thả chim xanh lượn trước nhà, Điểm trang lòng, đợi ái tình qua. Em đi, mắt có thơ mùa hạ, Má phần hồng in bóng phượng hoa.

Tôi mất trời xanh của tuổi thơ, Nên yêu em cũng bởi tình cờ Gặp mùa hoa cũ trên đôi má, Trong mắt em nhìn gặp bóng xưa. Tôi ngắn ngơ từng buổi tịch liêu, Con ve hoài cổ thở than nhiều. Điệu trường său vọng lên cao vút, Đời sắp về xưa: Em hãy yêu.

Em yêu tôi và ta yêu nhau Tôi lại say như buổi hạ đầu. Cánh phượng hồng cùng tơ nguyệt bạch Xin em ghi giữ thuở tôi sầu.

SÓNG TÂY HỔ

Gặp buổi cùng em chung một thuyến, Mới hay gắn gũi cũng là duyên. Nước Tây-Hồ trầm tư mặt ngọc, Chẳng gió giăng nên chửa ước nguyễn.

Em nói, em cười vằng tiếng oanh. Hồn tôi bay theo khói kinh thành, Mộng ngoài sơn hải. làm mây trắng, Tưởng bóng hỗ như bóng mắt xanh.

Em im lời nói lúc hoàng hôn, Vì thấy hồ kia nổi sóng cồn. Trước mắt ta: trời tinh, nước bạc, Khuất bờ dương liễu. bóng hoa thôn.

Một giang sơn ấy với đôi lòng Bên cạnh Tây Hỗ, thỏa trớc mong. Tôi bắc cầu hoa, làm thủy tạ, Mỗi chiều ngồi ngắm mắt em trong. Sen bạch, sen hồng của chúng ta Mà bóng chưa mở, cánh chưa già. Trong vùng gió đợi, hương chờ ấy, Lòng tưởng cùng ai đã dạo qua.

Trăng Tâm Dương cũ, nguyệt Cô Tô... Tình chẳng xưa, mà cảnh giống xưa. Ta dạo thuyến đây — ai nhớ lại Đình hoa Yên Phụ. sóng Tây Hồ?

SÂM THƯƠNG SÂU NHẠC

Nhớ đêm qua, nguyệt lên đầu cảnh, Vàng thưa nhạt, bóng cây lê xanh. Nhớ đêm qua ngắm vì sao rụng. Nên tình cờ biết mông tàn canh.

Buổi ấy, tuy rằng truyện sánh đối, Người bên hiện mà tưởng bên trời. Dưới hoa, đối mặt nhìn giãng tỏ, Hoa khách tình — ôi nguyệt viễn khơi!

Lời nói trong đêm thấy nghen ngào, Ta lây chung buồn của hồ ao. Tiếng côn trùng xót xa ánh nước, Nửa mặt trăng thương khuất lá đào.

Người gái ngôi kia cất tiếng ngâm, Một thiên ai oán, mãy câu trầm. Thoáng nghe, chọt tưởng hồn sơn cước. Cảm nỗi tiêu vong. đến khóc thầm. Ãy đêm sầu não được gần em,
Đề thấy hai lòng cách biệt thêm.
Tiếng ngọc hương không tình, không ý,
Nói chi, cho lạnh bóng trăng thêm?

Tôi làm như kẻ nhớ phương nào, Chẳng đám nhìn em. chỉ ngắm sao. Cây ngặm ngùi với người không tiếng, Cùng trông giăng xuống để său cao.

Tôi đợi giảng về bên phía tôi, Đề său in bóng chỗ em ngôi: Hai linh hồn vào chung một mộng, Hai bóng người làm một bóng thôi.

Em hiểu rằng tôi yếu đến đầu. Khi trăng sơ ý xẽ ngang đầu. Hồn đêm chọt thoảng qua làu mắt, Tôi ngầng nhìn em một thoảng mau.

MÁI TÓC VIỆN PHƯƠNG

Đêm hẻ ngời nhớ giững suông, Nhớ em tà do nhạt hương chưa vẽ. Cách rừng, cách cả sơn khê, Em oi! giữ mái tốc thể cho xanh. Thuyền mây từ bỏ kinh thành, Ben vàng hiu quanh cũng đành tiến đưa. Bien ngoài : múi cũ, thông xira, Tich dương đã trải, nắng mưa đã từng. Său lên ben cát rung rung, Mây trường sơn lại vượt rừng tới đầu? Người đi đối sắn, nương đâu, Buổn quan san, một con tầu về xa. Nhớ xuân từ đô còn hoa, Nhớ em từ độ thướt tha suối thế. Xa trời, lưu lọc hồn quê, Có phai, xin đề ngày về hãy phai. Viễn phương mái tóc bay đài, Nghiêng vai sương lạnh, thương hoài vẫng trăng.

ĐƯỜNG KHUYA TRỞ BƯỚC

Tôi đến đêm xưa, Em vắng nhà, Trăng vàng, mây bạc, sắn như hoa. Tôi từ viễn phố rời chân lại, Chỉ thấy sương nhiều như lễ sa.

Ở cũng bảng khuẩng, đi chẳng đành, Đêm trời, sao cũ sáng long lanh. Lòng ta ngẫm truyện mười phương vậy: Người gái khuê phòng kia mắt xanh?

Tôi cũng chưa đi hết dặm đường. Đời dài, mới đến nửa său thương. Một đêm trở bước cho lòng nghĩ. Sao biếc rơi tàn mộng phần hương.

TIẾNG DƯƠNG CẨM

Chiều nắng say, con bướm vàng thơ thần, Bên nhà em hiu hất tiếng dương cầm. Hồn ai xưa khóc lại giữa thanh âm? Mỗi sầu ấy biết em còn tưởng nhớ?

Tôi nghe rõ buồi chiều hoa nức nở, Ôi tay buồn em đề tiếng vàng rơi! Vô tình sao! Em rung phím lòng người, Bao thương nhớ chiều nay vẽ quá khứ. Nhớ từ đâu, có một chiều khách lữ, Trong hương đàn vương mãi áng hương ai. Ôi mắt xanh, mây lặng, ánh mì dài, Người khuê nữ tốc buồn như suối chầy. Và tay trắng trên phím ngà run rãy, Và hồn sầu tan rụng với hồng sa.

— Anh van em ngừng lại khúc đàn hoa, Nương tay nhẹ, gieo một lời vĩnh biệt. Anh van em chớ său trong mắt biếc, Cho hồn ai thôi nhớ chút ly hương. Chiều hóm nay thồn thức nắng bên tưởng, Và lời gió cũng run bằng cánh bướm. Em không thấy u hoài như sóng gợn, Tự lòng anh rung lại mấy thanh âm?

Bên nhà em hiu hắt tiếng dương cầm.

DA HỘI

Đèn quanh Thủy-tạ, hội đềm hè, Em đến phương nào? Đây ngựa xe. Đây nước hoa chim, giăng ần hiện, Thơ phòng Khánh Tiết, nhạc Schubert.

Mừi các cô em trang điểm vào, Má hồng gọn chút mới thành tạo. Thuyền thơ anh đợi nghiêng lình tứ, Nghin chiếc hôn bay, thoảng phần đào.

Khiêu vũ đêm nay, Mộng trá hình, Trong vườn Quên Lãng, áo ai xanh? Lông ai hóa bướm Phù Tang nhi? Ta chọn nhữm hoa, lần Ái Tinh.

Tha thướt trời Tây, gái đẹp vẽ, Phương này ta hẹn với Tây Thi. Thẹn đầu trình bạch bàn tay phần? Tuyết nguyệt dài chẳng, phải đợi kỳ?

Tuổi hạ giãng tròn, em vẫn si, Lảng lợ, ai nép mặt hoa quỳ? Phượng Liên nàng ấy điển vì mộng, Lạc gió thần tiên : kịch Shakespeare...

SUỐI DÒNG MỘNG ẢO

Chim hồng vẽ khu rừng cũ, Xuân ấy hai lòng mới yêu. Cùng hoa, bướm trắng sang nhiều, Nắng thơm những chiều tình tự.

— Xin em ngôi trên nhung cô, Nghc suối ca vui nhịp nhàng. Anh ru cho hồn em ngủ. Bằng điệu ca sang dịu dàng.

Chim xanh về khu rừng cũ, Hè tới, hai lòng còn yêu. Cỏ thơm mọc đã cao nhiều, Cảnh mộng bao nhiêu hoa đỏ!

— Nõu bước chân ngà có mỗi, Xin em dựa xát lòng anh. Ta đi vào tận rừng xanh, Vớt cánh rong vàng bên suỗi. Lá đỏ rơi trong rừng cũ, Thu vẽ, hai lòng còn yêu. Đường tình trải một làn rêu, Ngơ ngắn hồn chiều tư lự.

— Em có lên sườn núi biếc, Nhặt cánh hoa mơ gài đầu. Này đôi nai vàng xa nhau, Cổ tiếng gọi sầu thảm thiết.

Chim bưởn xa khu rừng cũ, Đối núi trập trùng cỏ rêu. Hai lòng nay đã thôi yêu, Có tiếng suối chiữu nức nở.

- Em không nghe mùa thu hết?
Em không xem nắng thu tàn?
Trời ơi! Giọt lệ này tan,
Là lúc linh hồn anh chết!

LIÊN TƯỚNG

Ý chiều ngày ngất màu hoàng cúc, Sao mắt Thu buổn dáng Hạ xa? Ta nhớ mà thương người sử nữ. Áo mùa thu đong sắc kiểu hoa.

Nước cũ rưng rưng màu ngọc trắng, Mây ngày xưa tỏ. nguyệt xưa trong. Người xưa lần dáng tinh sương tuyết, Riêng cặp môi kia ánh nét hồng.

Ta nhớ giặng hoa ngày hạ trước, Nhớ hồn thảo mộc lẫn mùi hương. Nhớ màu xiêm áo người thay đồi, Những cánh hồng chen với cánh sương.

Người đẹp ngày xưa tên giống hoa, Mùa xuân cây có biếc quanh nhà. Thủy-hương phảng phất sen đầu hạ. Lón bước trang đài tới gặp ta.

Yếu điệu phương Đông lướt dưới đèn. Ta nằm mộng đẹp đêm thần tiên. Dáng xuân nghiêng mặt cười không tiếng, Lửa hạ lên rồi -- òi ý liên!

HOÀI NIỆM

Chiều mùa đông
Đốt ngọn lựa hồng
Ta đọc tập thơ sâu, cười với bóng.
Khói thuốc xanh bay về hư không.
Trăng lên đầu phổ vắng
Ö bóng ta say!
Bóng với ta cùng im lặng
Cốc rượu ngọt uống cay nồng.

Bạn là người bạn chung tình, Gần nhau không họn.
Lòng giữ nguyên hương hoa bình minh.
Bên đền tám sự.
Bạn với tới như đời hồn viễn xứ,
Đời bóng phủ du.
Không đưng mà thương nhớ,
Không đầu mà ngắn ngơ.
Rủ bướm chim theo vào giắc ngủ.
Thả sắu trên con thuyện mày đưa.

Trời giững sau tổ Đêm mùa thu Cửa phòng tôi bỏ ngỏ Giữc mộng tôi hững hờ. Ta biết giãng buồn ngày ta còn nhỏ, Ai biết ta buồn vì lòng ngây thơ? Nhìn cuộc đời Tin rằng hạnh ngộ, Bạn yêu giống và tôi yêu giố, Cười nụ cười đơn sơ.

Bạn với tới xtra
Đứng bên hồ,
Nằm chung mộng,
Ẩn đi cùng Thơ.
Đêm hoa cành nguyệt,
Gió giững xao động ngoài màn.
Bạn hát bài ca phóng đăng,
Cười lên trăng xanh, tôi dạo đàn.
Xuân đến giữc mơ đầy thiếu nữ,
Ta nằm ta ngủ,
Lệ đa tình chứa chan.
Ôi thời gian! thời gian tình tự,
Mặc nối lòng người bi hoan.

Mộng cung tần Xoay nghiêng mặt gối, Ai cười? Ai nói? Ai xênh ca? Lênh đênh nước biến trăng nhòa, Những vì sao lạ đã sa xuống gắn.
Trời buồn giáng điệu giai nhân,
Trái đất xoay văn — đứng lặng mà nghe:
Rạt rào sóng nhạc pha lê,
Đêm tàn, núi đô, ra đi một minh.
Ra đi! Ra đi! Đừi ngũ cả.
Vào cuộc luận chuyển án căn của các hành tinh.
Ôi những trời sao mùa hạ!

Vũ đàu ? Võ đàu những mảnh sao sa ? Vũ đầu nữa cả bóng hai to Lạc vào tục phố Nhịp bước giang hỗ ca ? Ánh hoa đêm hay tàn đèn rụng Trong những ca lâu đầy huyển ảnh với đàn bà ?

Lòng đã đi qua
Biết bao quán trọ là nhà.
Ta tiếc thương gì qué hương đã mất?
Giang sơn đây
Trong buổi chiếu tả
Gọi hồn ta về cười ngây ngất,
Rung sắc hồng pha.
Xây Đô Kỳ Nghệ Thuật.
Ôi những phố trường sốu đi mất về đâu?

Ngày tân, gió thời,
Tôi mất Tình Yêu
Tôi mất người yêu,
Rên sông hoa rụng từng chiếu,
Lòng tôi không nói,
Thương rì trái đất có liêu.

Tôi nói làm chi?

Anh nhớ làm chi?

Lòng tôi đây và lòng anh đó

Nghe câu chuyện sữu dài sao chẳng điện mê?

Một buổi anh về,
Trúc gây, liễu rủ.
Ôi câu chuyện huyên vi
Trong lòng năm mộ,
Tôi muốn nghe,
Và anh muốn nghe!
Ôi những bước u hồn về ào phố,
Anh đã đi
và tôi sẽ đi!

LANH MÙA ĐÔNG CŨ

Thu hết rồi đây, thu sắp hết!
Ngoài kia cành rụng — Em nghe không?
Sông vàng đồi gió đìu hiu cũ.
Bụi cuốn dâu xanh, bãi cát hồng.

Em đã nghệ lòng lạnh lắm chưa, Khi con chim biếc cái bên hồ. Lững lợ đây mước, cảnh rong gợn. Thuyến là tre vàng trôi ngắn ngợ?

Em đã cho lòng thương nhớ chưa? Khi chiều sương bạc, ánh sao thưa, Một đàn chim nhỏ bay vẽ tồ, Có tiếng chuông chùa rung côi xưa.

Em đã buồn thêm được chút nào? Mà lòng tôi rộng biết là bao! Nghe trong xác lá hồn tôi rụng. Mưa nặc từng cơn tưởng lệ trào.

Em có vì thu gieo lệ không? Tôi về, sớm gặp bóng sang đồng. Chiến xưa năng hạ, chiến nay lạnh. Mà chữa yếu thêm đã chết lỏng.

GĂP NHAU LÂN CUỐI

Khi tôi ngôi xuống ở bên em, Giở tập thư xưa đọc trước đèn, Vẫn ngọn đèn mờ, trang giấy lạnh, Tiếng mùa thu động, tiếng mưa đêm.

Gần nhau, còn lạ nét môi cười, Em đến như người bạn cũ thôi. Trận gió năm nào chưa ngớt thồi, Mà nghệ hồn gió lạc xa khơi.

Em hãy ngôi im — khuya đã lâu, Phút giây tâm niệm tưởng như sầu. Ngón tay não nuột tàn nhung bướm, Gỡ cánh hoa phai lả mái đầu.

Đèn nhỏ, sương pha lạnh mặt người, Lạnh vương từ sợi tóc buông lơi. Lìa vai, kỳ niệm bay mùi phần, Nép mặt hòn nghiêng lá hồ ngươi.

Mắt lăng nhìn nhau từ di văng. Chọt xanh màu áo nhỏ thương xưa. Bóng em khoảnh khắc thành hư đọ. Buồn lướt hàng mi thấp thoáng mưa.

Từng nhỏ, từng thương, từng chụm đầu, Từng chung đồng lệ thẩm vai nhau. Mà trong mắt liệc ngời non ải, Nhập thở ân tình cũng biến dân.

Swong xuống nhiều thêm, thôi biệt ly! Nhìn em lần cuối, tiến em về. Mira buổn nữ để đường thu lanh? - Đây áo quảng với, em hãy che

BAO GIỜ EM LÂY CHỔNG

Tôi hiều rồi đây em cũng đi Như bao người gái đến xuân thì. Mỗi đêm say tỉnh vài cơn mộng, Trở giấc, lòng ơi! buồn làm chi?

Ởi biết bao giờ em lãy chông?
Đầu thu hay cuối một mùa đông?
Bên người có ánh trăng, đền mới,
Em nhận thơ lỏng tôi nữa không?

Hoa nở cổ đơn, bóng động thêm. Vườn xưa còn thoảng chút hương em. Xót xa lá cỏ vương mìi tốc, Tả áo bay về. nhớ suốt đêm.

Em cũng như làn hương phần kia. Gió vẽ rồi đến buổi chia ly. Nhớ trong khung cửa, mong ngoài ngố, Như kẻ xưa buồn lõi phượng đi. Nhớ buổi người yêu, kẻ hững hờ, Em là thục nữ chỉ mê thơ. Còn lòng tôi đấy, em không rõ. Chẳng đến dò thăm, chẳng muốn ngờ.

Mà chẳng tình chung cũng hen nhiều, Lời em bay bướm, tưởng rằng yêu. Vì ai làm đep máy trời thế? Tôi đơi tín thu sớm lại chiều.

Em ướp hương vào những giấy thư. Tôi hón lên chữ một đôi tờ. Nghĩ rằng: Em gửi hön thơm đãy. Là bởi lòng kia đã ước mơ.

Mơ ước hiện như truyên trẻ thơ, Hoài nghi từng nét mực phai mở. Chữ Yêu lượn nét hoa kiểu diễm, Tưởng thấy nghìn đuôi mắt hẹn hò. Văng trăng vừa ngả bóng chung đôi, Em đã xa như dĩ văng rồi. Tình cũng quan san từ đáy mắt, Một hàng mi lặng, mãy trùng khơi.

Nghe động bản chân, năng tỏa hương, Mong manh từng gọn phần còn vương. Em đi, nửa gối hoa tàn mộng, Thương nhớ bay cùng mây viễn phương.

LỜI THỂ TRÊN GỒI

Tới đã pục đầu trên vai em, Tim trong đồng lệ chút hương chim. Mộng in sắc trắng bản tay nhỏ, Hồn vẫn c đề nép cánh xiêm.

Tôi đã nhìn sâu trong mắt em, Soi màu trăng cũ lần vào đim. Thương nhau, sơ thấy trăng hòn tùi, Nước mắt không ghi hết nỗi niềm.

Nghi hoặc chiệm bao, đơi giấc sắu, Bướm bay vào mộng gặp hồn nhau . Lời thể trên gối như sao rung, Sao có tan trong giọt lệ đầu?

Tôi đã nghe từng thoáng giận hờn, Nửa hàm rặng then lướt môi hôn. Chiều mưa đỉnh núi, vai nào lanh? Sóng gió vòng tay bằng nồi cồn.

Hơi thở gieo hoa quăn gót giấy, Không gian chim ánh mắt mây bay. Hương thơm những nụ cười vô tội, Còn đọng làn môi chút nắng say.

Em biết mùa hoa nở tận đầu? Hè sang trong một chiếc hôn đầu. Rồi mai em khóc và anh khóc, Thu sẽ về trên mái tóc sâu.

Anh vẽ cho em những giác mê, Chiêm bao nho nhỏ: lõi đi vẽ. Đường khuya thủy mặc nhòa chân bước, Áp má chia đôi mặt gối thể.

Tâm sự đêm nào thơm tốc nhau, Cánh tay vòn mộng gối chung đầu. Em ơi! Mãy kiếp qua rồi nhi? Tình giấc, thời gian có đời màu?

Em gọi tên anh, khấn nguyện thăm, Néi buồn khuôn mặt tạc trăm năm. Tương lai nín lặng, thương văng trán, Lời nghẹn trên môi, tắt vọng âm.

Từng buổi chiều đi, nắng thoát hon, Mắt em ngây ngất khói hoàng hôn. Mùa thu mái tóc xa vời vợi, E cũng hao gày vớc áo đơn.

Khát vọng còn nguyên lửa cháy rừng, Oi hon lanh các, mắt thâm cung! Hòn ghen, nghiến nát môi trào hận, Nép bóng nghe mưa đồ trập trùng.

Tình lần mùi hương vạt áo độm; Nhớ em, nhờ cả gió giống tìm. Bao giờ trăng tới chia nguồn lệ? Và gió phương nào vẫn gọi em?

HỞN GIẬN

Em đến hóm nào như hoa bay, Tình không độc-dược mà đắng cay. Mùa thu tàn nhãn từ đối mắt. Mùi hương sát nhân từng ngón tay.

Em đến hòm nào như máy bay, Gió mưa triển-miên từ nét mày. Đường vào lòng nhau toàn sạn-đạo, Bước chân tha hương từ dấu giấy.

Anh rỏ đòi dòng nước mắt say, Trao cm, không ưới trọn lòng tay. Chiếu đi, vai thẩm đầy sương núi, Lệ cũng phai hương tự lúc này.

Anh tiến em sang giấc mộng nào? Giận lây tà áo cưới chiếm bao. Lời nguyên không buộc vào mây sớm, Em có nghe tình khóc dưới sao?

Em đến, trăng rằm xanh bống mây, Em đi, trăng hòn cong nét mûy. Chiếu qua, má hồng còn thơ ngây, Chiếu nay, hàng mi sương xuống đầy. Thirong nhau, gói trọn hồn trong áo, Mất nhau từ trong tả lụa bay.

Mát ngại nhin nhau từng đêm dài. Nhòa hương kỷ niệm, tóc thu phai. Dòng sông bơ vơ tìm đi văng. Thuyến trôi bằng khuảng về tương lại.

Anh hận bình minh, ngờ nắng hồng, Hờn ghen bao nhiều hoa mùa xuân. Sánh vai nhưng không là tọp chồng, Kể môi văn không là tình nhân. Cười vỡ giấc mẻ đềm hợp cần. Vò nhàu mái tốc đềm tần hôn . Sính lễ không hòa đôi linh hồn. Đính ước không chung lòng cô đơn.

Thầm trách văng trăng không biết său, Ngàn sao theo em bay vẽ đầu? Oán cả không gian, thù cả mộng, Ghen cả trời xanh trong mắt nhau.

Em đến hôm nào, mưa trên vai, Chiếu thu, sương đượm nét mi dài. Nụ cười rung cánh hoa hòn giận, Trong mất em còn bóng dáng ai?

CÁNH CHIM DĨ VÃNG

Anh trở lại con đường lên núi biếc, Thương mây bay từ đó vẫn cô đơn. Những bóng hoa còn có nửa linh hồn. Những lá cỏ nghiêng vai tìm mộng ảo. Ởi nắng cũ nhạt mùi hương đã thảo! Lạnh màu rêu, tảng đá nhớ chân đi. Những cánh chim từ quá khứ bay rễ, Từ do mỏng chập chờn phải sắc bưởm.

Bài thơ nhỏ hóm xưa hồng nắng sớm,
Trên môi em, gió núi đũ gieo văn.
Mùa hạ nào thơm mái tốc hoài xuân?
Hơi phần thoảng còn ướp say hình bóng.
Giác em ngủ, thơ anh về báo mộng,
Nhắn sao khuya soi lén nụ hôn đầu.
Ôi sườn non, máy lụa quãn vai nhau!
Mỗi bậc đá nâng cao từng trớc vọng.
Em chuyền bước, trùng đương nào cuộn sóng
Dưới bàn chân? — Hồi hộp biễn cây xanh.
Hương phất phơ chùm hoa mộng đầu cảnh,
Gò má then một màu hồng hợp cần.

Hấy dừng lại hối mùa hoa hồng phần! Mũy hoàng hôn, mái tóc đã sang thu? Chíu hàng mi, lá úa rụng tình cờ, Tờ thư lạnh, gió sương bay dòng chữ. Thương tâm sự, mưa sa vành nón cũ, Anh ngờ em mang cả núi non đi. Hoa quay đầu, cánh bướm cũng vu quy, Nhòa nắng xẽ, nu cười mây khói tỏa.

Ai trao gửi lời thể trên xác lá, Để văng trăng tìm mãi dấu chân xưa? Ngôi sao buồn lên đỉnh núi bơ vơ, Cảnh trinh nữ, thu xanh màu tóc lạ. Lời ước hẹn dư âm truyền vách đá, Em vậi đi, hờn giận tiếng non cao. Em đi rõi! Then khóa cả chiêm bao. Gây vóc mộng, gói tròn manh áo nhớ.

Nhắc làm chi ? Ôi ! nhắc làm chi nữa ? Em đi rõi, mưa gió suốt trang thơ. Máy lìa ngàn, e lệ cánh chim thu, Con bướm ép thoát hồn mơ giấc ngủ.

Anh trở gót, hương đưa vẽ núi cũ, Theo mây bay, tìm mãi hướng tr**ăng thể.** Nhắc làm chi? Còn nhắc nữa lâm chi...!

TÂM TÌNH CUỐI NĂM

Từng cơn mưa lạnh đến dẫn,
Đời chưa trang điểm, mà xuân đã về !

Hững hờ đề nước trôi đi,

Giác chiêm bao hết, lấy gì mà say ?

Quê ai đầm ấm đầu đây,

Cho tôi về sống mấy ngày trẻ thơ.

Ước gì trăng gió đón đưa,

Mắt chờ gặp mắt, tay chờ cấm tay.

Cảm lòng, nhận chút hương bay,

Tình thương đất bạn, có cây là người.

Quê nhà ai sắn nụ cười,

Núi sông hồn hậu, mà Trời bao dung?

Cho tôi về hưởng xuân cũng,

Bao giờ hoa nở thị lòng cũng nguôi.

THẢO DÃ XUÂN TÌNH

Tiếng trống làng xa dồn mặt nước, Tháng giêng, quê bạn, hội đêm rằm. Hương đồng tỉnh giấc, ta ngôi dậy. Nhìn ánh trăng xuân đẹp chỗ nằm.

Trắng xóa vưởn cam động bước ai ? Bờ ao lãp lánh đóa sao cải. Thơm thơm hoa bưởi như hò hẹn, Yếu điệu hồn quê tóc chấy dài.

Thu nhỏ trời xanh, nét lá vờn, Ngoài kia chìm giọt móc cô đơn. Ai đi mái tóc đầy sao rụng, Có thấy lời hoa cũng đượm buồn?

Đây lúc hỗ ao khế chuyền mình, Chập chòn sương phủ miếu thần linh. Mang mang tiếng ếch từ thiên cồ. Nhớ một quê xưa thoảng chút tinh. Nửa gối hoàng lan sực nức hương, Ngờ như thảo mộc hiện quanh tường. Long lanh cặp mắt sắu thôn nữ, Nghiêng cả vườn trăng xuống mé giường.

Nhịp vống nào đưa chĩu lá cảnh? Ôi màu thiên lý, sắc thiên thanh! Vàng mưa đưới gót tầm xuân lượn. Quần quít tơ hồng, em với anh...

Trăng lên phơi phới ngọn xoan đảo. Lòng giếng chừng nghiêng sóng mắt trao? Nửa khép vòng tay, văng nguyệt thẹn. Mây nhàu nếp lụa, rõi chiêm bao.

Mùi lúa, hương cau vẹn tiết trinh, Mẽn thương, ôi nhịp thở chung tình! Ba giãng, hẹn một mùa giãng tỏ, Thao thức, lòng ta lại nhớ mình.

Lả ngọn tre vàng ngắt ngất say, Nhớ nhung dâng sóng lúa với đầy. Suốt đềm trăng đẹp vào chung gối, Mộng thấy hồn hoa thấp thoáng bay.

HOA BAY VÊ NGÀN

Em đi, rừng núi vào Xuân, Áo thiên thanh dệt trắng ngặn hoa bay. Búp lan dài mướt ngón tay. Cả lâm tuyên nhớ gót giấy phong hương. Nghe như đàn lá cung thương, Bãy chim bên suối soi gương tư tình. Cỏ thơm nếp lụa đồng trinh. May giặng cánh bướm cho mình lên non. Sông rừng uốn khúc lưng thon, Nu cười hoa dại nét son não nùng. Tình vương xóm Mán trập trùng, Lòng như xuân tỏa hồn rừng hoang vu. Cầu treo nổi nhip tương tư, Lắng trong cây lá, giấc mơ về ngàn. Nắng soi ấm mái nhà sàn, Hơi xuấn ủ cánh phong lạn nốn nà. Ông vàng mái tốc tiên sa, Cỏ đối chải phót lược ngà buông lợi. Nhớ về Bản nhỏ lưng trời, Xuân đi, còn lần nu cười trong mây.

XUÂN ÂM HƯỚNG RỪNG

Thương em. trăng xẽ nửa vãng, Mùa xuân thở ấm hương rừng trên vai. Giang tay ôm bóng núi đài, Đá thiên sơn có hồn ai tạc hình? Tiếng vang chim lạ gọi mình, Huyên âm chín cối u minh truyền về. Sao chìm đáy mắt sơn khê, Màu đêm dã thú hôn mê tóc rừng. Lửa sàn linh loan hoa dung, Núi nghiêng vai áo cầm nhung đồi màu. Hồn nào ngủ thiếp bóng lau, Bạc thời gian, cánh bướm sầu ngàn xưa. Châp chờn khe liếp trăng mưa, Bên Em, mùi phần giao mùa còn say? Nửa vầng trăng, nét xuân gầy, Ta mơ giấc ngủ còn ngây hồn rừng.

Em đi, său núi chất từng,
Gót chân từ thạch buông trùng sóng hoa.
Mây bay ánh mắt trăng tà,
Nồng hương cỏ dại, sương pha áo ngàn.
Người đi vào giấc mơ tan,
Ta soi dòng suối đêm tàn tìm nhau.

TÌNH LẠI MỚI

Đã bao mùa xuân xa tôi rồi. Em mới về đây ngôi canh tội, Đôi mắt, đôi môi ngày hạ ấy Có cười vui nữa chẳng là vui!

Đầu biết lòng em còn trẻ thơ? Em không hòn giận đề tôi ngờ... Cuộc đời đi hết — tôi ngôi lại Ngắm mặt buồn quen, hoa thủa xưa.

Chao ôi! Lời nói được bao nhiều! Em ngủ đi em! Xuân mộng chiều... Tỉnh giấc nhìn nhau, tình lại mới, Mà lòng yêu thế có là yêu?

HY VỘNG CHIỀU XUÂN

Vì em cho phép buổi giao thân, Hy vọng ngày xưa lại sắp gần. Màu tím hoa xoan — ôi hứa hẹn! Cành tơ, lá ngọc, nắng chiều xuân.

Em nhớ làm chi hờn giận qua? Hôm nay hội ý, nắng sang nhà. Xuân kia để lõ mươi ngày trước Đã sắp xa lòng hai chúng ta.

Giác mộng chiều nao vắng bóng anh, Mắt em như nắng giải hoang thành. Hồng lên má phần, hoa bừng tỉnh, Xuân với em vừa là tóc xanh.

Em hãy cười như thủa mới quen, Trời xanh trao khóc mắt như thuyên. Hàm răng hế nửa chiều hy vọng, Xuân cũng nghiêng vai ước mộng hiền.

Thấp thoáng linh hồn nắng viễn du, Nắng thơm hôn mái tóc tình cờ. Chiều vương từng cánh hoa e lệ, Gió bướm tung màu áo trẻ thơ.

Em hãy nhìn như thủa mới say, Màu xuân tố vệt nắng đôi mày. Rung rung voi nhỏ gầy thương nhớ, Ta vẫn còn nguyên hiện tại này.

Cảnh tơ, là ngọc cũng tương thân, Hạnh phúc ngày xtra đã tới gần. Đầu ngọn cây xoan, con bướm lượn, Hoa mòu hy vọng, nắng chiều xuân.

BƯỚM XUÂN

Em trở về đây với bướm ruân Cho tôi mơ ước một đôi lần. Em là người của ngày xa lắm, Lòng cũ hai ta cũng chẳng gần.

Em trở vẽ đây đề nắng hồng, Hồn xưa còn đẹp ý xưa không? Trăng tình chưa nguyện lời hoa bướm, Em chẳng về đây đề ngỏ lòng.

Một thời mây biếc đã trôi qua, Nay tưởng cây vàng lại nở hoa. Em chẳng mơ gì, tôi chẳng nói, Đôi hồn không biết có nhìn xa?

Tôi vấn chiếm bao rất nhẹ nhàng, Đèn khuya xanh biếc, mộng thường sang. Nhưng rồi em rõ lòng tôi khồ, Em sẽ đi xa trước giấc vàng.

THANH SẮC

Đầu xuân có rừng xuân đẹp, Suối bạc, ngắn vàng long lanh. Con hươu sao quỳ khép nép, Ưỡng ngọc bên hòn đá xanh.

Đầu xuấn có dòng sông trắng, Thuyến ai chờ khách nằm đây. Con chim nhạn biếc theo mây Trên bến cát hồng xa vùng.

Đầu xuân có hội đưa hồng, Có cuộc thi tả áo lá. Đầu xuân này cỏ thêu nhưng, Bướm với hoa đồng lơi là.

Đầu xuân có tiệc xuân tình, Núi xanh và trời xanh biếc. Mây đào có má đảo xinh, — Em chớ đề tình xưa chết.

ÂM HƯỚNG

Hôm nay chim yến vui ca Ran ríu bên sườn núi trắng: Xuân này có nắng gieo hoa, Ta sẽ cùng ra biển lặng.

Hôm nay gió bảo cùng máy: Rời xa những miền tuyết trắng, Tôi từ biễn văng về đây Mừng hội xuân này đẹp nắng.

Hôm nay cây quế trong rừng Bông nhủ cùng làn suối bạc : Xuân này tôi khoác áo nhung, Mà bác vang lừng tiếng nhạc.

Hôm nay chim nhạn sang sông Tìm sọi rong vàng làm tồ, Tôi đan những sọi thơ hồng Nhờ chim gửi người viễn phố. Hôm nay hoa bướm hẹn thế, Hương có bay vẽ phương ấy? Mưa phùn là ngọn tưởng vi, Mái tốc em còn suối chây?

Em là công chúa si mê Ngủ giữa ngàn hoa lửa cháy. Bao giờ lại trắng hoa lê, Em tỉnh giấc mơ bừng dậy?

TIẾC BƯỚM hay là LINH HỒN HOÀI ĐIỆP

Độ em còn trèo cây khế, Vin hái quả xanh bên tường. Có phải chúng mình còn bé Cho nên đời rất thơm hương?

Nắng vàng năm xưa đã tắt, Cô bé ngày xưa lớn rồi. Hoa hồng vừa nở trên môi Và một trời thu trong mắt.

Ngày xưa: bướm trắng, mây vàng, Ta sống trong vườn tiên giới. Bây giờ lạc xuống trần gian. Tôi đi tìm Bồng Lai mới.

Em là Tiên Nữ diễm kiều, Vin hái hoa trong vườn quý. Dò theo những hước thương yêu, Còn tôi đi làm thi sĩ.

Ngày mai giắc mộng tan vàng, Em cứ giữ lòng xuân đẹp. Nếu hoa ngày cũ phai hương, Đã có linh hồn Hoài Điệp.

ΚΗΙ ΜΟΊ ΝΗΟΝ

Khi mới nhón, tuổi mười làm, mười bầy, Làm học trò, mất sáng với môi tươi. Ta bước lên, chân vẫn dạo bên người, Ngoài cặp sách, trần ai xem cũng nhe. Đời thấp thoáng qua học đường nhỏ bé, Phố phường vui, cuộc sống mới lên hoa. Ta ngôi nghe những tiếng thị thành xa, Hồn lơ đãng mộng ra ngoài cửa lớp. Nắng thủa đó khiến lòng ta hỗi hộp, Ta nhìn cao mới rõ bi giam căm. Ói tiếng nào vang bốn bức tường câm? Không khí nặng, mơ hồ thấy với bạn. Ta nhớn lên, bước đường không giới hạn, Có lẽ đầu kìm giữ bởi tay người? Tuổi hoa hồng — kiệu hãnh của ta ơi! Tình đã hen ở trên đường nặng mới.

Ta ném bút, dẫm lên Sâu một buồi, Xa vở bài, mở rộng Sách Ham Mê. Đã từng phen trèo công bỏ trường về, Xếp đạo đức dưới bàn chân ngạo mạn. Đời đồi mới từ ngày ta dấy loạn, Sớm như chiếu hư thực bóng hoa hương, Ta ra đi, tìm lớp học thiên đường, Và khi đó thì mẹ yêu ngồi khóc...

Ôi khoái lac của những giờ trộn học, Những bình minh xuân đẹp, những chiều thu! Bao cảnh nước mây đằm thắm hẹn hò, Khi biếng gặp, nhớ nhung pha màu áo. Hối thành đô với linh hồn Bách Thảo! Còn nhớ ta, chẳng tuổi trẻ tóc bay, Làm học trò nhưng không sách cầm tay, Có tâm sự đi nói cùng cây cỏ. Riêng ta nhớ những trưa hè sắc đỏ, Đường hoàng lan nắng động: lõi đi quen. Nghìn bóng cây chen bóng mộng hư huyến, Ta đến đó lần đầu nghe rạo rực. Thấy phảng phất hình đôi vai, bộ ngực, Làn môi tươi in một nét son hồng. Cặp má nào phơn phót ánh phù dung, Đâu lả lướt mái tóc dài sóng gọn?

Ta ngây ngất cả tấm thân vừa nhón, Bồng rùng mình thở vội áng hương qua, Tưởng hương thơm một da thịt đàn bà.

ĐƯỜNG VỀ KỶ NIỆM

Ba năm, về lõi cũ, Đề mặc lòng nhỏ nhung. Cỏ may vàng gọi nhỏ, Đìu hiu lá biếc rung.

Tre xanh, rồi tre xanh, Ai chậm bước cho đảnh? Ôi rào hoa tím trước, Lũ bướm vàng bay quanh.

Tôi nhớ hết làm sao? Chiếc công gố xoan đào, Một ít trời mùa hạ, Ngơ ngần hàng cây cao.

Những bạn rất thân yêu Lưu lạc mãy phương chiều? Đầu cửa vàng bóng xẽ? Đầu mái tường gạch xiêu? Tôi muốn ngược Tuồi Đào Trên thuyên hoa đi văng. Đàn chim mộng bay cao, Năng rơi hồng thấp thoáng.

Tới soi bóng cầu ao, Hỏi thăm từng kỷ niệm. Nước loáng những vì sao, Gương mặt buồn không tiếng.

Xa mãy tầng ngôi đỏ, Lòng ta — ôi lòng ta! Bơ vơ từ thủa no Một kiếp sống không nhà!

Ba năm, về lõi cũ Đề nhớ ít, thương nhiều. Hỗi mái hồng rêu phủ! Nhớ thương tôi mãy chiều?

LẠC HƯỚNG MÂY TẦN

Từ hôm trông bóng anh lên đường. Tôi cũng mong vẽ thăm cố hương. Những tưởng hỗn quê môn mói đợi, Mấy tuần trăng khuyết, mấy tà dương?

Tối từ thơ trẻ biệt lều tranh, Rối nhớn và yêu giữa thị thành, Gió thổi bâng khuâng hồn có dại, Ngậm ngủi chọt nhớ lúy tre xanh.

Hình như xưa ở xóm quê nhà, Cải cúc bông vàng vẫn nở hoa... Ngố gạch, sân rêu, đinh ngói cỗ, Vui, buồn, ta có cảnh làng ta.

Quê ôi ! Còn nhớ tới bây giờ, Những buổi trưa hè, tiếng vống xưa. Câu chuyện đêm trường bên giếng nước, Tiếng buồn, ai hát giọng đò đưa ? Đồng lúa ngô kia, cánh ruộng này... Mùi hương thôn đã thế mà say! Mỗi năm dư vị mùa hoa cỏ, Thoảng gió đưa vẽ, lại đến đây.

Ta đã xa quê nửa cuộc đời, Không mong gần nữa, cố hương ơi! Nhà xưa để mất, dầm người bạn, Mỗi kẻ đi ra một phía trời.

Tôi quen hờ hững ở trên đường, Nay mới hay mình không cố hương. Thấy dục hồn quê — quê chẳng thấy, Bạc màu mây trắng khuất ngàn phương.

CĂP MẮT NGÀY XƯA Gửi Hương Hồn Thạch-Lam

Nhớ xưa, gần bóng Đạ Lan Hương, Anh với tôi nằm mộng canh trường. Giãng kể song cửa, hoa kế gối, Anh truyện sấu, tôi truyện mền thương.

Tôi với anh giường chung, mộng chung, Vì duyên thơ, mới có duyên lòng. Anh buồn tự thủa giãng lên núi, Ây độ tôi hoài ước lại mong.

Ai biết lòng anh thương nhớ đầu? Gần nhau không nói, nói không sẫu. Cầm tay hỏi mộng, buồn như tủi, Thầm hiểu anh thôi, lặng cúi đầu.

Tôi cảm thương vì hai chúng ta, Tuổi đang xuân mà bóng sang giả. Đêm nào tôi mộng buồn riêng gối. Anh đã nằm yên dưới mộ hoa. Anh lánh mùa xuân, nép cửa sầu, Đêm nằm ghê gió lạnh canh thâu. Gặp nhau, nắm chặt tay lần cuối, Anh khép hàng mì, chẳng nguyện cầu.

Tôi đến tìm anh, vuốt mắt hiền. Đêm sáu chìm đáy mắt vô biên. Vọng thanh nghe rợn hồn cô tịch, Tói hiểu lòng anh chừa toại nguyên.

Tôi lạc hồn Xuân giữa Cố Đô, Hỏi giững, giững mọc nước Tây Hồ. Hỏi hoa, hoa vấn thôn đảo liễu, Lòng hỏi riêng lòng: Đâu bạn xưa?

Trăng nước vô tình, gió đầy đưa, Đường tôi muôn vạn ngả tình cờ. Chiếm bao phảng phất, tôi thường gặp Cặp mắt anh nhìn, như trẻ thơ.

DĂM TRƯỜNG

Vì ai giăng lưới đề hồn vương? Hối những lòng xa muốn đặm trường! Mãy buổi nhiều hoa, tôi nhớ lại, Không sấu cách biệt cũng yêu thương.

Người ở bên trời cách núi sông, Một vườn cây mát có hoa hồng. Khói chiều chắc hắn đang mong nhớ. Cả mái tranh vàng cũng nhớ mong.

Người ở bên trời, cách nước mây, Trải bao hiu quanh bóng hoa gây? Cửa bườn chắc nhat màu son cũ? Hỏi mãy tăng rêu phủ đầu giãy?

Người ở bao xa. cách mấy trời? Đóa linh hồn mộng vẫn còn tươi? Ngày xưa tối chở làng qua đó, Đã thấy xuân hoa nở trắng rồi.

Có lẽ người quên, tôi cũng đi, Bën sông còn nhớ buổi phân kỳ. Chiều kia, mây lại vẽ man mác, Người đã nhìn xa, chẳng nghĩ gì.

Không său cách biệt cũng yêu thương, Hỗi những lòng xa muốn dặm trường. Bốn biến lènh đềnh màu tưởng nhớ, Chẳng thế giãng gió cũng tơ vương.

BUỔN Á-ĐÔNG XƯA

Khép áo hoàng hôn, em lên đường, Buồn xưa Đông Á về muôn phương. Mắt ta loạn đáng mây hỗ hải, Mộng ngát làm tuyên mái tóc hương.

Xua Á Đông buồn xuối đại dương, Chiều tha phương đến ngủ bên năng. Tốc ai thả lướt con thuyên mộng, Nghiêng xuống đôi vai chút phần vàng.

Nắng nhỏ phiêu lưu rơn cánh sầu, Vòng tay non biển thoất lìa nhau. Giang biên thoảng ướt mùi hương lạ, Hồn lạc sân ga, lố chuyển tầu.

Nếp áo trường sơn, tóc suối ngàn, Nụ cười phiêu lãng giữa không gian. Người đi, mây cũng làm du khách, Nắng chuyển hương theo nhip gió đàn. Mộng ơi ! thuyến có trao đầu sóng, Xin nở tươi màu hoa đại dương. Biền biếc, cù lao dài ánh mắt, Ngàn khơi, mơ bóng nguyệt hoang đường.

Ta khát cường lưu vị biến đông, Dìu em trên lá có thu bồng. Cơn say thẩm tận lòng thương hải, Chìm nồi văng dương đáy thủy cung.

Hoàng hôn khép do cm lên đường, Buồn Á Đông xưa vẽ viễn phương. Đảo tuyết, rừng hoang, mây lữ thứ, Hồn ơi! Xin hẹn cánh chim sương.

DU THUYẾN

Ta ra đi cùng trăng thiên thu, Mây trắng phiêu diệu ngoài Bốn phương sông hỗ. Ánh mất xa khơi biếc đối bờ mông ảo, Gió lộng thu xanh bồng mái tóc hoang vu. Ta đi nhịp nhàng theo bóng núi, Lòng ngợp trăng sao hòa ý ngát xuân thu. Ôi cối bụi vàng phơi phới, Thoáng màu hoa la tiểu sơ. Sóm vượt trường sơn, chiếu băng miền đuyên hải, Ta hen máy ngàn cũng sánh bước ngao du.

Thuvên oi!

Uyễn chuyễn bóng dừa xanh, Měnh mang còn cát trắng. Thuyên hôn ta lênh đênh, Giấc mơ dài học nắng. Nghe động hơi ngàn xa, Ánlı sao chiều rót ngọc. Ta lac vào bóng hoa, Hương rừng thơm mái tốc.

Ta ra đi cùng mày phiêu du, Ao đột trăng xanh, thiên thu từng hẹn hò.

Du thuyên oi!

Phong vũ lắng dẫn trong khóc mắt.
Lả ngọn gió si tinh, bay vật áo Tần-Đô.
Ta đi nhíp nhàng theo tiếng suối.
Lòng đất xôn xao cùng thảo mộc trầm tư.
Nghe nắng rung tà lựa mới,
Dặt dìu cánh bướm để thơ.
Sốm biệt quê hương, chiến mê đường viễn xứ,
Ta hện tình si cùng theo áng mây đưa.

Thuyền ơi!

Đâu bến ước mơ? Mênh mang còn cát, bóng dừa xanh xanh.

TÌNH Ở MIỂN SÔNG NÚI TỰ DO

Cảm khái quê xanh vẫn đợi chờ. Ta vẽ chung bóng nguyệt hoang sơ. Hồn mê lần đáng chiếu pha máu. Đỏ rực ân tình vạt do thơ. Ưi hối thiên nhiên! lòng bốn bố Đã nguôi tâm sự giữa sông hồ. Đất yêu, gửi đặt niềm hoan lạc, Tinh đẹp hoa vàng hát tự do.

Ta hát trũng ngàn, mê cỏ dại, Loạn ly nào cần gió phiên du. Xuân thu yếu điệu, tình muôn ý. Xuân thắm bao lần? Thu hối Thu!

Sông xuân thuyên có họn hò
Giấc mơ lộng gió, đôi bờ cảm thông?
Thuyên đi
Ôi bóng chèo rung!
Bến ràng thơm nắng,
Hương bay cánh đồng.
Nửa âm đàn rụng đáy sông.
Bải ca trầm lắng
Trao đuyên chiều hồng.
Nhìn lên hướng núi thương mong,
Hồn ai xa vắng
Hoài xuân mênh mông.

Vào mùa hoa trắng,

Ta say núi rừng.

Nước ngọc rưng rưng,

Thuyến ơi! sóng lặng.

Thuyền đi, thu vẫn thanh bình,

Ý thu xưa có xanh tình trường giang?

Ta mê trống trận đêm vàng,

Tiếng ca đầu súng còn vang côi nào?

Gần nhau rồi. hối trăng sao!

Mộng đạo binh thoáng chiệm bao ngọc ngà.

Nghin sau ai gặp hön ta?
Sông hỗ trác tuyệt,
Núi non chưa giả.
Người ôi! tình động can qua,
Lòng người chừa khép,
Giang sơn kia nguyệt bao la.
Ôi nguồn yêu vô lượng!
Ai gót hồng bay hoa?
Niềm quê lửa cháy sơn hà,
Mắt em vẫu đạp
Hàng mi phong ba.

Trăng gió phiêu lưu vạt đo là, Tình đi có mỏi gót kiêu sa? Tóc bay ngất một phương hoài vọng, Mái tóc kinh thành trắng bụi pha. Thư bươm phân vẫn đồng chữ loạn, Chờ mây viễn xứ hỏi tin nhà. Em vi! Em của mùa chính chiến. Mộng của sông hồ — Thơ của ta!

Đường dài, thu quanh, Hai ngå mwa hoa. Bụi hồng cuộn lớp trường sa, Hồn ai bạc mảnh trăng tà viễn phương.

Chíều nào

Mây trắng biện cương. Ron hön đất la. Ôi lòng gỗ đá. Birng máu quê hương! Hối người em nhỏ, Mắt gọn trùng đương! Thoảng tình hoa cò, Nét mày đượm sương, Hương rừng đong tốc thủy đương, Ao bay tà lửa, lạc đường khối hoa. Tương tir cuộn nước giang hà, Nước bao nhiều mạch phù sa thắm tình? Đôi ta cầu nguyện bình minh,
Gọi nhau nghe Đất chuyền mình xót thương.
Biền hồ ơi! hối cố hương!
Lòng muôn dân cũng trùng dương sóng cốn.
Huyết thể rợn áo tân hôn,
Ta đi, Tình cũng theo hồn viễn chinh.

Em nhì? Tình mơ ngoài trận địa, Ta say màu lửa má băng thanh. Vượt qua chiến lũy tìm giao cảm. Lòng phá trang đài, hẹn tuyết trinh. Quan ải sắu xanh đôi mắt ngọc, Cỏ hoa muôn dặm cũng đăng trình. Viễn phương thoảng gió vàng non biến, Đất Tự Do ơi! có gặp Tình?

HƯỚNG DƯƠNG LÒNG NGUYÊN

Oi những người em đi viễn phương! Phong ba làn tóc, em lên đường. Mất thơ có gọn sầu sông núi? Ta mở lòng say đón chút hương.

Tình hồi! ra đi gặp chiến trường, Dặm hồng e then áo băng sương. Lệ ta rỏ xuống bài thơ máu, Lòng nhớ sống hồ gởi đai đượng.

Chẳng hẹn tìm nhau vượt chiến hào, Ta lòng như lửa, mắt như dao. Muôn năm hồn đất bao dung hối! Thương lấy người em nhạt má đào.

Em đến giang sơn, khép tuổi ngà, Hướng dương lòng nguyện nước non hoa. Mông chiều mày đông hoàng hón mới, Lai biếc thu sang nhịp thái hòa.

Nao nức thu kề, trăng hạnh phúc, Núi sông đoàn tụ kết vòng tay. Hối người em nhỏ, lòng như bướm! Đơi bóng hồng hoa, chấp cánh bay.

NÊP ÁO SANG THU

Giết nhau vừa tắt nu cười, Đèn trong mơ la bóng người đêm qua. Bài thơ vùi giữa chặn hoa, Nửa mê, vớt mành sao sa nghen ngào. Em giờ lệ có như sao? Cổ tay trình nữ vòng nào hoen châu? Gối nào áp má canh thâu? Bờ vai nào ngà mái đầu thanh xuân? Lăng cười giấc ngủ tình nhân, Kề môi thở nhẹ nghe gần chiếm bao. Nhòa dần khuôn mặt tâm giao, Phố khuya lot ánh đèn vào tâm tư. Nep nhàu vai do sang thu, Xin Em dieng khóc, gối mưa giận hòn. Gầy hao lửa nên linh hồn, Nhìn gương sợ bóng cô đơn lạ người. Giật mình biến động mù khơi, Gió mưa chọt vằng tiếng đời xót thương. Tương sầu nguyên khối pha sương, Giở vuông khăn liệm, mùi hương còn nồng. Em giờ tóc chấy thành sông, Nhìn nhau lê có như nhung địu hồn? Guc đầu then gối tân hón, Ưỡng khô đồng lệ cạn ngườn chữa say. Rượu buồn thẩm hạt sương bay, Ciri vào mua gió những ngày em đi.

THỦY MẶC I (Hoa Rơi Yên Ngựa)

Một con đường nhỏ đất hồng,
Báng khuảng vó ngựa men dòng suối xanh.
Mãy chùm hoa trắng mong manh.
Qua tàn lá biếc, trời thanh chập chòn.
Quạnh hiu cũng chẳng cô đơn,
Người đi trong bóng linh hồn rừng sâu.

Mênh mang tiếng vượn gọi său,
Giật mình hoa rụng trắng màu tóc bay.
Non xa thương bóng ngựa gãy,
Sương gieo tất áo thấm đầy mùi hương.
Ngập ngừng thu bước trên đường.
Nhỏ đôi con mất viễn phương họn hò.

THÚY MẶC II (Sóng Hồ Ba Bế)

Thuyền đi, núi cũng phiêu bồng,
Đáy sông lần sắc cầu vồng trao nghiêng.

Thoảng mùi hương lạ cao nguyên,
Thuyền ơi! có chở ngàn thiềug đi cùng?

Chèo đưa mây dáng ngập ngừng,
Lao xao hoa năng, thủy cung in hình.

Sông sâu chóp mắt thần linh,
Thuyền qua thạch động, thấy mình cao bay.

Tóc rừng sương khói chen mây,
Đôi bờ cây uốn vòng tay bắc cầu.

Hữu tình áp má bông lau,
Chọt nghe con sốc trên đầu: mựa hoa.

Sông lam cuộn khúc thanh xâ,
Triều đưa con nước bao la thở dài.
Bồng dưng thấm lạnh hai vai,
Hồ rung mặt ngọc u hoài ngủ mơ.
Ngà đầu. vách đá trầm tư,
Mây tung cánh hạc nghĩn xưa lượn về.
Bờ xa lặng bóng hươu quỳ,
Vàng tan ngây ngất pha lê mãy tầng.

Vượt ngàn, tiếng vượn lãng lãng, Núi hoang vu thốt bảng khuảng rùng mình,

Thuyền trôi lướt mộng thủy tinh. Màu chiếm bao nổi lệnh đệnh bến bờ. Nắng nhòa đảo nhỏ bơ vơ, Chiến son lồng ánh san hộ chập chòn.

Thuyện đưa mình lạc sơn thôn. Đêm nay chắc nghỉ đầu non lưng trời? Đầy khoang gió núi chơi vơi. Vong thanh chim nhai tiếng người nhặt khoan. Lòng dàng như suối chứa chan. Tiếng đầu như tiếng thác ngàn gọi ta?

Rừng xanh vừa mới ra hoa. Một hồn xuân trắng, vài ba sắc hồng. Nước xa thiệm thiếp làn nhung, Bên thuyên ngọc vỡ, linh lung bóng chèo. Hồn rừng động tiếng nai kêu. Con thuyền đóc mộc trời theo nỗi buồn.

Lửng lợ cá đớp hoàng hôn,

Vạt xiệm thổ cầm nét vòn thủy ba.

Cô Nàng lưng gọn nắng tà,

Chèo đưa con mắt sao sa nỗi chìm.

Mơ vẽ bóng núi thâm nghiêm,

Tìm mây đưa lối, cánh chim ngại ngùng.

Hối mây đấy nước phiêu bồng!

Một xưa đã gặp mấy lòng dạo qua?

Bao giờ tôi ước mơ xa,

Xuân rừng có lẽ mặt hoa võ vàng?

Cô đơn nhịp thở rừng hoang,

Biết chẳng hồ nước mênh mạng nhớ người?

THỦY MẶC III (Đường Trưa)

Lá xanh che khuất đường trưa,
Bóng thêu hoa nắng, lưa thưa điểm vàng.
Trời cao lắng xuống trường giang,
Hững hờ thay! áng mây hàng trói qua.
Mây kia còn mải nghĩ xa,
Hồ lìm dim ngủ, chói lòa ánh gương.
Nhạc buồn một điệu thê lương:
Kèn ve nỗi tiếng xót thương mãy hồi?
Buồi trưa ngừng giữa lòng tôi,
Ái tình đỏ sắc hoa rơi đầu cành.
Chừng nghe qua bóng lá xanh,
Có chân ai lặng bước nhanh trong sâu?

LÂM TUYỂN VIỄN MỘNG

Rừng gầm, thu nghiêng cánh lụa vàng, Lòng ơi! còn rộn sóng Đà-Giang? Mắt ta thẩm thẩm niềm sơn cước, Loạn ý thơ đề lá cỏ hoang.

Khe suối chiều mưa lắng vọng âm. Nương xa diu dặt tiếng sơn cầm. Lênh đềnh sương phủ đường biên giới. Não giọng từ-quy rỗ lệ thầm.

Mây vướng còn xa, núi bạc đầu, Nhà sản nghiêng mái nhớ thương nhau. Người đi, bạt dấu chân hài-sảo, Vạt áo chàm xưa có nhạt màu?

Bếp lửa quây vuông, ánh mộng dài, Men rừng lên thắm má hồng ai? Ngón tay pho phất mùi hoang thảo, Lượn nét mây vòn sợi tóc mai.

Vạt xiêm có gái lâm tuyên ấy Thổ cầm họa viên lần sắc mây. Mắt lắng bảng khuảng tình bộ lạc. Củi rừng khói tỏa, giấc mơ bay. Hương vị nông say tự thủa nào. Rượn cũn chữa nhấp đã lao đạo. Thấu canh vằng tiếng «khên» mạn dại, Đông suối có đơn cũng nghện ngào.

Sương khối chân mi, bóng núi s**ăn.** Đềm tàn nghọ thác quạn lòng đ**au.** Hồn th**ơm họa l**á ngừng hơi thở. Thoáng não nùng hương, mộng ngả đầu.

Mưa hủ ngàn lau, vượt ngọn đèo, Gió lùa bốc đá, suối trào theo. Khức ca huyên bị sơn thân dậy. Hòa tiếng nghĩn xưa ngọn lửa reo.

Ao xanh sơn nữ — ôi huyện hoặc! Suối đọng màu lam cặp mắt rừng. Con hoặng lạc bãy kên định núi. Bồng nghe trời biến nhữ muốn trùng.

Ta mẽ tiếng vượn sấu muôn kiếp. Chím núi cảm canh, hoắng gọi bấy. Nép mạt hoa rừng, mưa giốc ngủ. Ngàn thương, mái tóc xốa như mày.

TRỞ BƯỚC QUÊ TÌNH

Hồn phiêu lưu thời mộng đường sông núi, Lữ khách buồn, dừng gót trước thành xưa. Đây dòng sông tư lự dưới strong mờ, Ngày tân hết. Người về trên đặt bạn.

Vàng sắp rơi trong mắt sầu vô hạn Còn đủ màu tô lại bóng chiều xa. Và đầu non còn một áng mây ngà Vẫn xây đấp muốn lầu son, biếc cũ.

Đây có phải một quán tình mái đỏ, Gót vương hầu chen rộn gác trăng mây. Ôi đêm hoa, rượu sánh rót cho đầy! Bao môi thắm can nghiêng hồn lưu lạc.

Đây ảnh mộng một lâu đài tráng bạc, Bậc thang vàng quyển rữ gót ngàn phương. Và tháng, năm sao ngọc vẫn sơi đường, Viễn khách lại táng sâu lòng khát vọng. Và đây nữa biễn trùng cao gió sóng. Hồn giang hỗ, chèo biếc, một thuyên nan. Đây những đêm e ngại giữa sương ngàn, Đường vũ trụ gập ghënh muôn vạn lỗi.

Chiều về đây, khi hòn phiêu lưu mỏi, Lữ khách buồn nghỉ gót trước thành xưa. Cảnh bình yên: một áng khói xanh mờ, Ngày tàn hết. Người về trên đặt bạn.

Lòng ấy muốn cho mắt sấu vô hạn Mộng giác thường, trớc vọng rất đơn sơ. Giữa làng yêu, rồi một buổi strong mờ, Hồn số thoát như cánh hoa chữu rung.

— Tối chẳng luyến bậc vàng, thang mãy lộng. Lần phần lương thôi góp bóng đùo hoa. Ôi! thuyên phiêu xa mãi bên sông nhà, Nay trở lại gác chèo bên gốc liêu.

Trái tim hou! Hấy đồn lòng này yến! Tối về đây mớc chết giữa Quê Tình. Mút ai buồn soi năng động rung rinh. Hàng mi lặng đưa mây vào giấc ngủ.

Xin gởi Ngân Xanh nối lòng sẫu xứ...

GĂP EM HUYÊN DIỆU

Ι

Em tự ngàn xưa chuyên bước về, Thuyên trao sóng mắt dẫn trăng đi. Những dòng chữ lạ buôn không nói, Nét lửa bay dài giấc ngủ mê,

Em đến, mong manh vớc ngọc chìm, Tàn canh hồn nhập bóng trăng im. Ta van từng đóa sao thủy lệ, Nghe ý thơ sãu vút cánh chim.

Mười ngón tay dâng lửa nguyện cầu, Hỗi ơi! Hồn chuyển kiếp về đầu? Ta xin giữ trọn lòng trình bạch, Ngưỡng vọng Em như Nữ Chúa Sầu.

Em đến từ trong giấc hồn mang, Lời ca không mở cửa thiên đường. Thời gian bốn phía nhòa gương mặt, Ảo tưởng nghiêng văng trán khói sương.

Em với ta chung một hạn kỳ, Hóa thân vào nét chữ cuồng sĩ. Chiếm bao động gót giấy mê hoặc, Trang giấy bay mùi tốc ái phí. Nét chữ hoạng sơ hiện đảng người, Ta ngừng hơi gọi : Diệu Huyên ơi ! Mát ai tình lạc xanh văn điệu ? Tuyết gọn làn da bóng nguyệt trôi.

11

Em đến văng trăng bỗng tỏa hương, Quen nhau, ngờ truyện rất hoàng đường. Trang thư xốa tóc cười e lệ, Nét chữ thu gây, vốc ngậm sương.

Thăm thẩm chìm sâu cối mộng nào? Nửa chiếu huyên hoặc, nửa thân giao, Mất xanh Em đến như màu khói, Một thoáng hồng nhan ngọn gió trao.

Cặp mắt nhìn nhau có hẹn thể? Não lòng — ói khóc ngọc lưu ly! Bài thơ khát vọng thành mưa gió, Anh gửi vào trong những giấc mề.

Giấy mực say nồng hương tốc Em, Thương qua đồng chữ ngón tay mềm. Vệt son loáng nốt mỗi cưồng vọng, Lắng tiếng xuân cười, chết mỗi đêm. Chết giữa mùa xuân, lạ cuộc đời, Tên Em còn đượm ngát vành môi. Lung linh sao rụng, mưa hàng chữ, Chợt sáng hồn Em đáy mắt tôi.

Trăng bống u huyên, năng cổ sơ, Em về, nếp áo rộng hư vô. Khói sương thạch động xa vũng trán, Ta lạc vào trang tiều thuyết xưa.

Mây quấn vòng lưng, tóc xốa vai, Hồn lên thao thức búp tay dài. Khóa xuân trinh bạch trăng làm gái, Em lần vào Thơ. trốn Mộng hoài.

Gối rọn mình hoa, ửng mã hồng, Lòng Em — ôi bí mật thâm cung. Thịt da hương phần, ngây đòng mực. Nét bút đa tình, cánh bướm rung.

Trắng muốt tâm linh vạt áo sĩu, Canh gà chưa rụng đã xa nhau. Thương cho xác bướm hai lăn mộng, Đành hẹn bài thơ gửi kiếp sau.

Tối sẽ đi như giác mộng buồn, Và đi như vệt nắng cô đơn. Kinh thành hoang phế, Em ngời lặng, Mái tốc còn vương một chút hồn.

CUNG ĐÀN TƯỚNG NIỆM

Khi anh chết, cóc Em về đây nhẻ, Vị chút tình lưu luyến với nhau xưa. Anh muốn thấy các em cùng nhỏ lệ, Tay cầm hoa, xốa tóc đứng bên mồ.

Em là lướt, Em là Buồn cỡ kết,
Tự ngày anh ra sống kiếp trần ai.
Em khóc cho anh mỗi hận tình dài,
Em nói cho anh tấm lòng cô lữ.
Và em nữa, ôi Sầu-Hoài-Thương-Nữ!
Anh thường mê tiếng hát của Em xưa.
Những ngày vui, bóng mộng mất không ngờ.
Em thân ái văn cùng anh tưởng nhỏ.
Anh quên đẩy: còn người em duyên số.
Em đã về chưa nhi? hữi Đau Thương!
Nhỏ cùng Em đổi bóng mãy canh trường.
Tự đêm ấy cầm tay nhau không nói...

Anh tưởng niệm các Em về một buồi, Ở bên mố, cỏ ủa sắc chiều rơi. Ngược Sông Mê, bùng bạc nẻo luân hồi. Sấu rũ tóc, ngậm nghi in khóc mắt. Anh đã thấy dáng Em Buồn củi mặt. Anh cảm lòng vì lệ của Thương Đau. Các Em sang vính biệt tấm thân sốu. Các Em khóc, các Em buồn lắm nhì? Phải xa anh, từ đây đường nhân thế, Các Em đi, phiêu bạt giữa thời gian. Và từ đây trong khe núi, bên ngàn, Các Em đạo, làm những hồn oan khổ. Anh bư vư lạc trên đường thiên cổ. Lạnh tâm tư. mờ tỏ ánh tính cấu. Mặt anh rồi, Các Em sẽ về đâu?

WńC-rńc

⊞

		TRANC
1.	Đường Vào Tình Sử	1
2.	Truyện Lòng	5
3.	Hirong.	6
4.	Tự Tình Dưới Hoa	0
5.	Ân Tình Đạ Khác .	10
6,	Một Tiếng Em .	12
7.	Khi Lòng Đũy Hương .	14
8.	Nụ Cười Thương Nhớ.	16
9.	Sống Nước Đồng Chiếm	19
10.	Bài Hát Mùa Thu	21
11.	Chóp Bè Mira Nguồn	22
12.	Vào Thu	24
13.	Ấm Cúng	25
14.	Giáp Mặc Phù Dung	27
15.	Xin Hãy Yếu Tôi	29
[6.	Tân Hương	31
17.	Dayên Phượng Hoa	3 3
18.	Sống Tây Hồ	35
19.	Sâm Throng Sâu Nhạc	37
20.	Mái Tốc Viễn Phương .	39
21.	Đường Khuya Trở Bước	40
22.	Tiếng Dương Cầm .	41
23.	Dạ Hội .	43
24.	Suối Đồng Mộng Âo	44
25 .	Liên Tưởng	46
26.	Hoài Niệm	47

		MART
27.	Lạnh Mùa Đông Cũ	51
28.	Gặp Nhau Lãn Cuối	52
29.	Bao Giờ Em Lãy Chông	54
30.	Lời Thờ Trên Gối	. 57
3 1 .	Hòn Giận	60
32.	Cánh Chim Dĩ Văng	62
33.	Tân Tình Cuối Năm	64
34.	Thảo Đã Xuân Tình	65
35.	Hoa Bay Vě Ngàn	67
<i>3</i> 6.	Xuân Âm Hương Rừng .	68
<i>3</i> 7.	Tình Lại Mới	69
38,	Hy Vong Chicu Xuân	70
39.	Bướm Xuân	72
40.	Thanh Sắc .	73
41.	Àm Hưởng	74
42.	Tiếc Bướm hay là Linh Hồn Hoài Điệp	26
43.	Khi Mới Nhón .	77
44.	Đường Vẽ Kỷ Niệm	79
45.	Lạc Hướng Mây Tân	81
46.	Cặp Mắt Ngày Xiea .	83
47.	Dặm Trường	8 5
48.	Buon A-Dông Xua	87
49.	Du Thuyên	69
50.	Tình Ở Miền Sông Núi Tự Do .	91
51.	Hướng Dương Lòng Nguyện 🕖	95
5 2 .	Nëp Áo Sang Thu	96
53.	Thủy Mặc I (Hoa Rơi Yên Ngựa)	97
54.	Thủy Mặc II (Sống Hồ Ba Bề)	98
5 5.	Thủy Mặc III (Đường Trưa)	101
56.	Lâm Tuyến Viễn Mộng	102
57.	Trở Bước Quê Tình	104
58.	Gặp Em Huyến Diệu 1.	106
59.	Gặp Em Huyển Diệu II .	107
60.	Cong Đàn Tưởng Niệm	109

ĐÃ XUẤT BẢN:

CHOI

GIỮA MÙA TRẮNG

HÀN MẶC TỬ

THƠ HÀN MẶC TỬ

Grow his later as one period to !!

Of the train of soin land so as?

Lans son get dole now it ton mining.

Britis that Daysin in of plan I phone

of accountance of

yữ hoàng chương

KICH THO

VĂN MUỘI, TRƯƠNG CHI, HỒNG DIỆP TÂM SỰ KĖ SANG TẦN

THI TẬP

ĐỜI VẮNG EM RÕI SAY VỚI AI

THI TẬP VỚI CÁC BẢN DỊCH ANH, PHÁP, ĐÚC

COMMUNION (Câm Thông)

PLAYS IN VERSES

TRUONG CHI (The boatman-singer)

VÂN MUỘI (The ghost's apparition)

HỒNG DIỆP (Adultery in the harem)

CUỘI (The buffalo-boy and Lady Moon)

CỔ GẮI MA (The ghost in resurrection)

TÂM Sự KỂ SANG TẦN (State of mind of the one who is to assassinate Isian-Cheu-Houng).

NHÃCAMÓI mucluc

CHÂNDUNG duy thanh. nguyễn trung

TŲA nguyên sa

BAT dương nghiễm mậu

THO

cù nguyễn: phụ bản di trong tuổi nhỏ viênlinh : phụ bản hồi ức bài nhãca thứ nhất dêm xuân thanh xuân tuổi xuân đời ghẻ mỏi sầu ngày tháng trôi đi nhãca mùa hạ doc durong chuyển xe đêm lời xin bài tháng sáu bước tàn phai chuyên mùa động